

**ĐÀI VOA Phụng Vn: TR THIÊN
NHIÊN LẠI CHO THIÊN NHIÊN –
GS/TS Mai Thanh Truyt.**

**Chiếu Nhạc San Jose – Tác Giả
Tác Phẩm Kỳ 2**

**Let's Practice NutriLiving
Taichi Exercises**

**VỀ CÁC ĐẠI HỌC XÁ TRẦN QUÝ
CẤP, MINH MẠNG, THANH QUAN VÀ
PHỤC HƯNG**

TRANG VĂN + THƠ: CAO MỸ NHÂN

VĂN – CAO MỸ NHÂN

CHIẾU VÀNG. CAO MỸ NHÂN

Cái thế hệ " Chiếu vàng " của chúng tôi, đang lần lượt bước qua lần ranh quá khứ. Tôi chưa kịp nói hết câu mở đầu, rằng ông trở lại với khán thính giả muộn nghe kỹ hơn về trận chiến Hoàng Sa ngày 19 – 1- 1974.

Vị Thiếu tá bộ binh Ban Lãnh Thành thuộc Phòng 3 Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn I/ Quân Khu I, tên bình thường là Phạm Văn Hùng, đã mặc nhiên có tên trong Quân Sự VNCH một cách đương nhiên phiếm th.

Cách đây ít năm, một cơ quan truyền thông đã phỏng vấn Thiếu Tá Phạm Văn Hùng, trưởng phái đoàn tù binh VNCH bị quân Trung Cộng đánh chiếm đảo Hoàng Sa bắt, vào giáp tết nguyên đán ngày 19 – 1 – 1974 .

Nhưng trong cuộc phỏng vấn chớp nhoáng ấy còn nhiều hạn chế về thời gian, có quý vị hỏi lớn khách trở lời, nhất là Thiếu tá đương sự, còn chưa hết băng khuâng, cảm hận khi nhớ lại tình huống Quân ta bị bắt như có bàn tay " thế sự " xếp đặt.

Nên chỉ cuộc phỏng vấn mới nhất này, có một nhóm có thể là biết tình thế thời sự Hoàng Sa chỉ tốt hơn.

Tốt nhiên, Thiếu tá Phạm Văn Hùng mở rộng tầm nhìn thật chính xác về một Hoàng Sa bị đánh cướp như thế nào .

Trước tiên, tôi lại xin phép quý vị là trong bài viết này, tôi chỉ kể chuyện " cũ ", nên không phải là điếu nhận định như quý vị thường tìm thấy ở các cây bút " tham luận " .

Lý do rất đơn dị, là Thiếu tá Phạm Văn Hùng với tôi cùng phục vụ tại Bộ Tư Lệnh QĐI/QKI.

Kể tới, sau khi Thiếu tá Hùng và đoàn ta bị Trung Cộng bắt ở ngay Hoàng Sa, nơi ông phải thực hiện chuyển công tác vào trung tuần tháng Jan / 1974, Phòng Xã Hội QĐI/QKI đã đi thăm

viếng, yếm trợ tinh thần gia đình ông gôm phu nhân ông và con cái.

Sau cùng, Thiệu tá Phạm Văn Hăng đã từ bên kia bức màn sắt của Trung Cộng trở về VN, cùng với mấy chục bạn tù hiện diện ở trại Hoàng Sa. ..ông đã viết một tập hồi ký, kèm hình ảnh, với tựa đề : " Người về từ Trung Cộng."

Ông có nhờ tôi làm sao để phổ biến trong hàng ngũ huynh đệ chỉ binh bấy giờ, chứ không phải tham vọng muốn làm nhà văn, nhà viết gì cả.

Và chính yêu cầu thứ 3 này, hôm nay tôi mạo muội kể lại quý vị lính nghe.

Từ Phòng 3 QĐI/QKI, Thiệu tá Phạm Văn Hăng xuống Phòng Xã hội QĐI/QKI với tập bản thảo được đánh máy (kiểu thủ công ngày xưa trước 1975), có kèm một số hình ảnh mà lúc ở trại tù bên Quảng Châu do ông thu nhặt được.

Thí dụ : Đại trại , đại khách, kịch văn công vv...

Tôi rất hào hứng, không phải việc làm của Thiệu tá Hăng có ý gì khác, ngoài ý muốn để người dân miền nam hiểu thực tế cái xã hội Trung Cộng như thế nào.

Tôi thoáng nghĩ tới cụ nhà văn danh tiếng, hàng xóm nhà ba tôi ở hẻm đầu tiên cư xá Chu Mạnh Trinh Phú Nhuận.

Cư xá có những quý vị tên tuổi ở xã hội miền nam như: nhạc sĩ Phạm Duy, nhạc sĩ Tuấn Khanh, nhà văn Duyên Anh vv..., và cụ nhà văn Nguyễn Mạnh Côn.

Chính là tôi điếc không sợ súng, tôi viết thư gửi cụ lão thành trong nghề báo chí, văn chương là cụ nhà văn Nguyễn Mạnh Côn nêu trên, coi và cho ý kiến phổ biến sách đó.

Thì là Phạm Văn Hăng hăm hở đi Saigon với mong muốn được in ấn, phát hành cuốn hồi ký : " Người về từ Trung Cộng" của ông.

Mấy ngày sau, Thiệu tá Phạm Văn Hưng về lại Đà Nẵng, nơi Bộ Tư Lệnh QĐI/QKI đồn trú.

Tất nhiên Thiệu tá Hưng không ôm tập bôn theo đó xuống gặp tôi, ông ta đi tay không, thông thối và cười một cách rất lính, rồi nói : " Cao My Nhân ạ, cụ ấy sợ gì chúng rõ, cụ ấy bỏ in ra, phát hành không có lợi ..." .

Tôi cắt ngang:" Lợi cái gì chứ, sao lại không có lợi ? ".

Thiệu tá Hưng thốt ngắn gọn : " Thì thôi, không cần, tôi có muốn làm văn sĩ đâu ."

Sau này tôi mới tiếc , là vì Cục Tâm Lý Chiến có cần một nhà in riêng. Tôi bận rộn và có chút tự ái, không muốn in thơ ở đó, nhưng hỏi ký quân sự và chính trị " Người về từ Trung Cộng " của Thiệu tá Phạm Văn Hưng, thì tại sao tôi không nhớ ra, là trong huynh đệ chỉ binh có đủ phương tiện, sao tôi không thân chinh cùng Thiệu tá Phạm Văn Hưng đi gặp vị Cục Trưởng Cục Tâm Lý Chiến, là Đại Tá Hoàng Ngọc Tiếu, tức thi sĩ Cao Tiêu, đại tá sẽ giúp đỡ ngay.

Bởi vì hỏi đó, tôi quá thẹn phục quý vị văn nghệ sĩ dân sự. Tôi đã để lỡ một dịp may cho người bạn cùng đơn vị.

Lẽ ra tôi phải hiểu là Thiệu tá Phạm Văn Hưng có nhiều đặc điểm, một sĩ quan cấp tá xuất thân từ Võ Bị Đà Lạt, một Đại đội trưởng Biệt Kích, đã bị thương trong mặt trận Quảng Trị, rồi mới được về Phòng 3 Quân Đoàn. Lại bị tù bên Trung cộng, vv...

Hôm nay nghe cuộc phỏng vấn mới về trận chiến Hoàng Sa

ngày 19 -1 -1974, thấy Thiệu tá Khoá 20 Võ Bị Đà Lạt vẫn phong độ trong cung cách riêng của quân nhân các cấp Quân Lực VNCH.

Tôi vẫn kính phục ông, như kính phục huynh đệ chỉ binh khác, và có chút ân hận là không giúp được ông chuyển tải những gì ông thấy ở trong cũng như ở ngoài phạm vi Quân Lực VNCH, nhất là chuyện phải đi tù ở Trung Cộng, quan thầy của Cộng sản béc

việt nói riêng và csvn nói chung .

Tôi liên tưởng tới câu nói của bí thư nào đó đang Cộng Sản Bắc việt xưa: " Chúng ta đánh Mỹ là đánh cho Nga Tàu " mà khinh miệt đám người vong bản đó, csvn, từ trong trứng nước cái tư tưởng nô lệ một đại cái bang, tập đoàn bành trướng Bắc Kinh vô thốn, vô tấc quắc, vô gia đình ...

Thiếu tá Phạm Văn Hồng chắc đã hiểu rằng bây giờ cái Thế giới đã đổi khác, bây giờ có computer, internet...không còn phải ký cóp đánh máy như ông làm cái hồi ký khốn khổ hồi đó nữa...

Thế nên thời nay mọi người đều biết , mọi sự đều được phơi bày nơi truyền thông, báo chí ...Những người ở bên kia bức màn sắt, đã đang và sẽ được hiểu biết những gì trên thế giới trong phạm vi sinh hoạt hôm nay...

Những cái mốc lịch sử đã khiến người ta trong hay ngoài cuộc, tự nhiên phải nhớ ...đời.

Tôi được mấy người bạn lính gọi cho cái " you tube " giới thiệu cuộc phỏng vấn thiếu tá Phạm Văn Hồng, nhân kỷ niệm cuộc hải chiến Hoàng Sa 19- 1 – 1974.

Nghe lại Thiếu tá Phạm Văn Hồng ở kỳ phỏng vấn này, tôi thấy rõ ràng hơn, đầy đủ hơn, ông quả là một sĩ quan Phòng 3 phân tách kỹ, cung cấp đầy đủ những điều mà nếu xem thường sẽ rơi vào khuyết điểm, mặc dù trình bày sự thật ...

Tôi nói với ông là mỗi năm tôi chỉ gặp lại ông vào ngày kỷ niệm trận chiến buồm đó. Và rất tình cờ mỗi lần điện đàm, là một lần nghe ông thông báo một chút về thế hệ " Chiếu vàng" ở Đà Nẵng xưa.

Lần này gặp qua phone, ông thông báo đang thăm người bạn đang cấp, nguyên là Chánh văn phòng Tham Mưu Trường Quân Đoàn mang số một La Mã màu đỏ của ...tôi.

Người bạn này đang ở giờ thứ 25, Thiếu tá Hoàng Xuân Đạm, thật là buồm, ôi cái thế hệ " Chiếu vàng ", héo hắt những tàn lá

mùa thu vàng vổ ... buồn thiu ...lượn lướt bay đi mất hút...

CAO MỸ NHÂN

**

ĐÁM MÂY VÀNG. CAO MỸ NHÂN

Buổi sáng ở Denver Colorado, tôi theo gia đình chị Nhàn, nguyên chị là một nữ tiếp viên hàng không, của hãng Hàng Không Việt Nam (Air Vietnam) thời đệ nhị Cộng Hoà (Việt Nam Cộng Hoà) lên ngọn núi danh tiếng sát ngay thành phố đá đỏ để ngoạn cảnh.

Trên đỉnh ngọn núi này, có một " đại hí trường " có thể chứa hàng chục ngàn tân khách.

Chung quanh đại sảnh trường đó, toàn là vách đá dựng cao ngất, nhưng lòng động lại mái tròng, lộ thiên .

Gia đình chị Nhàn đông đủ dâu rể cháu nội ngoại, tất cả đều tỏ ra thân quen với lâu đài hí trường không lồ đó .

Nghe tiếng gió từ bốn phương đổ vào, chị Nhàn nói với tôi một cách trân trọng lắm : " My ạ, nơi đây người ta còn gọi là Chiếu đàn " Phong cảnh gió " vĩ đại nữa đấy .

Tôi chỉ biết ngưỡng mộ và thán phục thiên nhiên, Đấng Tạo Hoá đã cho nhân thế này bao nhiêu là công trình tuyệt tác.

Đang lúc mọi người trầm trầm khen ngợi vũ đình trường gió mưa sương gió thiên nhiên, tự dưng, tự đi tới cái động to lớn mịt mù đó, thì nóc động hụp lên một khung nắng rờ ràng..

Một đám mây màu vàng mỡ gà lững thững bay qua, trông như tà áo của thiếp nữ nào rơi trên mái động ...

Chị Nhàn và tôi đều sửng sờ thốt :

" Mây vàng Hà Nội " .

Tại sao mây Hà Nội màu vàng ?

Ôi phải rất nhiều lời , hay rất nhiều thì giờ mới giải thích được điếu thơ mộng đó, chớ biết rằng nhạc sĩ Nguyễn Văn Khánh ngày xưa, đã mang mây vàng từ trung nguyên về Hà Nội.

Và gần nhất với tôi thì là thi sĩ ở Saigon, đã có một nhà thơ tài t, Nhị Thu viết cuốn thơ " Mây Hà Nội " , năm 1961, cùng lượt với cuốn " Thơ Mỹ 1961 " của tôi.

Tất nhiên tôi chỉ nêu ra hình ảnh mây vàng Hà Nội dĩ vãng , nghĩa là trước 20 - 7 - 1954, hay trước khi chúng tôi di cư vào Nam thời sông Bến Hải chia đôi đất nước .

Đám mây vàng lặng lẽ rời khỏi nóc vũ đình trường đá đỏ, nặng còn lại của động lộ thiên một thoáng, chị Nhàn và tôi đều như có chút buồn phùng phất .

Tôi hỏi chị một cách nhớ nhung rằng :

" Chị ơi, ngày di cư, em ở tuổi vài năm " teen " đều, chị gần gặp đôi tuổi em, thì đó, chị có may áo dài lụa màu vàng mơ, và nhất là, chị có may áo " vest " màu mơ chín ở phố Nhà Thờ Hà Nội không ? "

Chị Nhàn cười xa vắng :

" Thợ Mỹ. cũng biết tiệm chuyên may áo vest ở phố Hàm Long đó à ? "

Bỗng lòng tôi chùng xuống chi lạ, ba tôi có lần đã cho mấy chị em tôi từ Hải Phòng về Hà Nội để may cho mỗi đứa một áo vest màu vàng mơ tùy theo sở thích, hoặc mơ non, mơ chín, mơ sậm, mơ nhạt vv...

Và chính buổi đi may áo dài, áo vest ở hiệu may danh tiếng phố Hàm Long xa xưa ấy, mà tôi nhớ mãi màu mây thu Hà Nội . Ôi, có thể nói, ngoài mây thu vàng ở cái nơi tôi chỉ thấy đẹp thìa câu thơ và thi sĩ ra, tôi không còn thấy thêm cái chết Hà Thành thanh lịch trong văn chương tiên chiến nữa .

Thế nhưng hôm nay, tôi muốn nhắc tới một mùa mây Hà Nội rất kinh điển, chính mùa mây vàng lọt thỏi, nhẹ nhàng, thơ mộng mà những người đã một thời say đắm nó, mây Hà Nội, như nhà thơ Nhị Thu, hay sau này, khi tôi lớn lên, trưởng thành rồi già đi như bây giờ, sắc mây vàng mỡ gà, vừa rực rỡ, vừa hoang mê, vừa thản thoát, chỉ còn trong cội tích một mát thỏi.

Ngay tức khắc tôi nhớ tới quý vị sĩ quan Quân Lực VNCH danh tiếng thơ văn lừng lẫy thuộc Cục Tâm Lý Chiến, không thể nào không nhắc tới mây vàng cội đô Thăng Long, là các vị người Bắc di cư năm 1954.

Đã rồi tôi nghĩ một mình xót xa, bây giờ " điếm danh lại " thì sao quý vị đó đã không còn trên trái đất : Thi sĩ đại tá Cao Tiêu, Thi sĩ, Hoạ sĩ Tạ Tỵ, Nhà văn Trung tá Hà Thượng Nhân, Nhà văn Trung tá Phan Lạc Phúc, Nhà văn Thiệu tá Đặng Trăn Huân, Nhà văn Thiệu tá Phạm Huân, Thi sĩ Đại úy Du Tề Lê, Thi sĩ Trung úy Thanh Tâm Tuyển.

Thưa, rất nhiều văn nghệ sĩ quân đội, gốc Hà Nội, nhưng ở các đơn vị khác, chẳng hạn Nhà văn Trung tá Duy Lam ở QĐI/QKI, Nhà thơ Trung tá Cung Trầm Tưởng ở Bộ Tư Lệnh Không Quân VNCH, Nhà thơ Trung tá Hoàng Ngọc Liên ở Binh Chủng Nhảy Dù VNCH.

Hay, Thi sĩ Thiệu tá Tô Thuỳ Yên Trưởng phòng Văn Nghệ Cục Tâm Lý Chiến VNCH, nhưng, không gốc Hà Nội.

Tôi chỉ đan cội hôm nay về quý vị Sĩ quan QLVNCH gốc Bắc di cư đã mãi phần, và ít nhiều một thời gắn bó tới mùa mây vàng Hà Nội thỏi.

Bởi vì quý vị nêu trên đã mang theo sắc mây vàng quá khứ ra đi. Và, thực sự tôi muốn hoài niệm hình ảnh Thi Sĩ đại tá Cao Tiêu cùng phu nhân đã thư giãn lãm mùa mây vàng Hà Nội ở Hố Gươm, trước khi Thi Sĩ Cao Tiêu tức cựu Đại tá Hoàng Ngọc Tiếu nhập ngũ.

Một bức ảnh đen trắng xưa, trên một ghế đá ở bờ hồ Gươm Hà

Nội, Thi sĩ và phu nhân ngời ngời mây thu lượn quanh thành phố được tiếng là thanh lịch từ các thế kỷ trước .

Buổi tôi hướng dẫn các động tác tập thể dục Dưỡng Sinh cho quý cụ cao niên, bệnh hoạn ở Câu Lạc Bộ Dưỡng Sinh Saigon , sau khi tôi ra tù cải tạo.

Tôi tiếp chuyện một vị rất trượng thượng quen quen .

Cụ cho tôi coi một bao hình ảnh, cụ đưa tôi bức hình vừa nêu, cụ hỏi :

” Cô có biết Đại tá Hoàng Ngọc Tiểu không, Thi sĩ đấy ...”

Tôi thưa với cụ là Thi sĩ Đại tá Cao Tiêu .

Cụ gật đầu : ” Ông ấy là em ruột tôi ” .

Tôi a lên mừng rỡ , cụ tiếp ” Tôi là Hoàng Mai Đạt ” .

Cụ Hoàng Mai Đạt nghệ sĩ hơn Đại tá Cao Tiêu, cụ vốn vui vẻ thơ ca ở Câu lạc bộ Dưỡng Sinh trước khi qua Hoa Kỳ sau đó ít lâu .

Lại một câu chuyện về mây thu Hà Nội, cụ Hoàng Mai Đạt kể : ” Tôi biết cô không ở Hà Nội nhiều như chúng tôi, cái thế hệ mà thanh niên của thành phố có nhiều hơi, nhiều hơi thu lành lạnh, những đám mây vàng nhẹ như sợi tơ vương sắc vàng rơi lững lờ trên thành phố thơ mộng từ ngõ hẻm ra đại lộ .

Tôi lắc đầu, ” cháu không phải người Hà Nội của các cụ nhìn đâu cũng thấy chút gì vừa thân mật vừa kín đáo . Cháu lớn lên ở Saigon. Khung trời rộng quá, hầu hết mây trắng 4 mùa, nếu mây xám là sắp mưa...đơn giản, mau chóng như những cơn mưa rào, thật nhanh và chưa kịp lạnh cụ ạ .

Thế rồi thì mỗi người mỗi chạy theo cái dòng chảy không riêng lẻ, nên chúng thấy cô đơn lắm.

Tôi qua Hoa Kỳ theo diện tị nạn, lại càng càng nhớ bao giờ nhớ cái mùa thu mây vàng như trong văn chương thơ nhạc tiếng

chiến, hay trước ngày dứt nước qua phân .

Tôi cũng không về Bắc sau khi mọi người báo là ” thống nhất ” . Tôi không nhớ nhưng gì hết phần dứt bên kia sông Bến Hải, dù tôi rất nhiều lần đứng bên cầu Hiền Lương do công tác xã hội tôi phục vụ trong Quân Lực VNCH, suốt cả chiều dài lãnh thổ từ Bến Hải tới Sa Huỳnh, cận nam Quảng Ngãi .

Cũng có lúc tôi buồn nhìn mây bay, nghe gió thổi ở miền địa đầu giới tuyến, nhưng quí thực, không thấy lại mây màu vàng mỡ gà mà thu thi thu niên ba tôi cho về Hà Nội, để may áo vest ở phố Hàm Long, e chớ còn trong ký ức rất xa xăm.

Và hôm theo gia đình chị Nhàn lên núi nghe gió hú trong đại hí trường, có một làn mây vàng ảm áp nhưng mong manh bay ngang đỉnh động đá khi khi vắng, lộ thiên năm 1996.

Màu mây vàng bất ngờ, khi tôi nhắc đến hàng loạt tên tuổi những nhà thơ văn xuất thân ở Hà Thành thanh lịch, đã một thời hội tụ ở khuôn viên Cục Tâm Lý Chiến VNCH, rồi lưu vong, thắp mây thu Hà Nội đi bát ngát, mệnh mông...

Quý vị ở đây không ai gặp ai nữa, kể cả những đám mây vàng tan loãng, hay dải màu trong không gian vô cùng mịt mù ngoài vũ trụ mệnh mông...

Hawthorne 10 – 6 – 2021

CAO MỸ NHÂN

**

CHIẾC LÁ PHONG. CAO MỸ NHÂN

” Mùa đã vàng chưa sặc lá thu ?”

Đã sang thu rồi mà mình còn tiếp tục dậy sớm, bởi vì mình muốn gặp anh trong nơi nhớ nhưng tuyệt vời, chớ khoảnh khắc thời gian âm dương chuyển dịch đó, đêm sắp tan ra và ngày sẽ đưa mặt trời trở lại thế gian này, mình mới quên đi nơi nhớ.

Anh khuyên mình nên sống vô tư, hân nhiên theo ý Chúa.

Không. Mình sẽ chờ bao giờ theo ý Chúa khi mùa thu vàng lá chờ mong, khi anh còn cách biệt mình cả một đại dương thẳm kín tình buồn .

Hỡi anh " Yêu Quý " ơi, anh có biết hôm nay mình khóc sớm hơn hôm qua, và những hôm qua, mình khóc sớm hơn những hôm kia không?

Anh không thực sự hay gì bộ lơ là với nỗi " Tình Thu " của đất trời chung và của mình riêng đâu.

" Tại sao phải lơ là, dù tôi không là thi sĩ, nhưng lòng dạ vẫn mang mang màu mây biếc ở thành San đây chứ ..."

Thì sao anh không mang mùa thu đến sớm cho mình ...buồn .

Ồ ô, đại quá My ơi, đau :

Ngôi đình nhợt diệp lạc

Thiên hạ cộng tri thu...

Một cánh lá phong rơi, vàng vố cả không gian, nhân gian đều đón đợi thu về, sao phải buồn thế chứ .

Hỡi anh " yêu quý ", sao cứ gọi tên anh hoài, anh đang muôn trăn mình trong những vách núi thành San, để đọc lại bài thơ " Thành San thu biếc " của người tình lỡ trăm năm, nhưng vĩnh cửu ngàn năm không phai tàn sắc lá ...thu vàng .

Ồ ô, lại " Ồ ô " , tiếng reo vui của một cuộc tình không bao giờ chấm dứt .

Anh hỏi sao chưa chán mùa thu ư, mà cứ thích nhìn sắc màu thương nhớ thế, anh sẽ hiện diện nơi thơ như một dấu tích hằn sâu nỗi nhớ nhung, người thơ thường ghi lại trong mỗi bài tình thơ đầy khói sương bao phủ, để chỉc lá vàng kia lộn vào sắc lá huyên mơ tuyệt vời hư huyền.

" Mùa đã vàng chưa sọc lá thu "

Mình đã đến tận Colorado, lên tới Minnesota...chỉ vì hình ảnh những cây phong chan chứa sọc thu vàng, những năm khói núi hơi rừng huyền hoặc tình thơ, không sao xóa nổi mặt trời đỏ rực nét u sầu .

Mình chưa kể cho anh nghe, vì anh chẳng khi nào thích nghe chuyện hão huyền, còn mình thì lại vô cùng huyền ảo.

Rằng ngày xưa mới đó, nhưng nay khách văn chương đã trở thành người thiên cỏi.

Khi còn học trung học, cô giáo Ninh dạy Việt văn (xưa còn kêu là Giảng văn) cho phân tích đoạn văn ĐOẠN TRƯỜNG TÂN THANH của cụ NGUYỄN DU, bậc thi hào có lẽ chưa ai thay thế được, đoạn thơ có cảnh rừng phong :

Người lên ngựa, kẻ chia bào

Rừng phong thu đã nhuốm màu quan san

Dặm hồng bụi cuốn chinh an

Trông người đã khuất mấy ngàn dâu xanh

Người về chiêng bóng năm canh

Kẻ đi muôn dặm một mình xa xôi

Vầng trăng ai xẻ làm đôi

Nửa in gối chiếu, nửa soi dặm trường ...

(Đoạn Trường Tân Thanh – Nguyễn Du)

Điều tôi muốn kể quý vị và anh nghe, là cây phong lá vàng trong thơ cụ Nguyễn Du, dấu tích cuộc chia tay, Thúc Sinh và Thúy Kiều, cuộc chia tay tình nghĩa nhất của Thúy Kiều .

Cây phong mà văn chương Trung Hoa phong kiến xưa gọi cây ngô đồng, mọc đầy rẫy ở Hoa Kỳ hiện nay vậy.

Thì thì, khi cây phong rụng chiếc lá vàng đầu tiên, c thì thiên hạ đã biết mùa thu đang v .

Khi mới học và đọc :

Ngô đông nh t điệp lạc

Thiên hạ cộng tri thu...

Tôi ngập ngừng trước bài viết của vị nào đó về cây ngô đông là cây " vòng đông " có lá gói nem chua ở miền nam.

Tôi còn khờ đ n n i tư ng chiếc lá ngô của cây b p v n cho trái b p luộc, b p nướng như ở Dalat .

Tuy nhiên tôi cũng tự hi u là chiếc lá ngô b p dài thoong bao bọc cây b p đó làm sao rụng được, vì khi mu n b lá b p y , người ta phải tước ra .

Thì thì một ngày kia, không khí Saigon gần Noel, trời cũng se lạnh. Tôi tới Úc Viên thăm Nữ sĩ Mộng Tuyết Th t Ti u Muội , tôi cũng gi bộ đọc :

" Ngô đông nh t điệp lạc

Thiên hạ cộng tri thu..."

Nữ sĩ Mộng Tuyết hỏi tôi:

Cao My Nhân biết lá ngô đông như thế nào chưa ?

Tôi lặng thinh, vì ...c đời tôi đã biết " cây ngô đông " đâu . Nữ sĩ Mộng Tuyết l ng lặng m t sách nơi phòng khách lớn , bà rút một cuốn sách dày. Đoạn bà m một trang sách mà Nữ sĩ Mộng Tuyết đã ép m y chiếc lá phong vàng ở Đài Loan trong dịp Nữ sĩ Mộng Tuyết đi họp Văn Bút Th Giới năm nào đó, và trao cho tôi, bà nói :

" Ở Cao My Nhân biết lá ngô đông mùa thu đó nghe "

Th r i thì một phần dân tộc theo đông tin sau 30 -4 – 1975.

Tôi đã tận mắt thấy từng loạt lá ngô đông rụng như mưa rơi ,
không còn huyện thoai nữa .

Nhưng với tôi, tôi đến Hoa Kỳ trong mùa lá rụng, và gặp anh
trong mùa lá rụng sau này .

Thư ư ? Anh có là Thúc Sinh đâu, và mình càng chng phải Thuý
Kiều chứ, song tuối tác đã thu phong lá vàng, nào có cịn chỉ
phải thấy một chiếc lá phong bay trước mặt, để thấy mùa thơ
mộng nhất trong mỗi năm đã trôi v .

Chính mình đâu có anh hay không, mùa thu đã sìn trong tâm hồn
chứa chan sắc lá ...văn chương đó rồi .. .

CAO MỸ NHÂN

**

THƠ – CAO MỸ NHÂN

THƠ NHẸ TIẾNG BUỒN. – CAO MỸ NHÂN

Mỗi lần anh đọc thơ em

Là tình yêu trôi đầy thm nhớ nhưng

Tiếng buồn thao thức bên lưng

Khiến anh nhìn lại, băng khuâng nụ cười

*

Em không tht được một lời

Tiếng buồn th nhẹ lên trời, bay cao

Mai đây đâu phương nào

Sau lưng vn tiếng thì thảo của anh

*

Quan san từ thà tóc xanh

Đàn nay nụ tròng trên cành sương hoa

Thơ em ướt giọt châu sa

Cuộc tình dịu ngọt như là quế non

*

Còn chỉ lòng dạ sứt son

Trái tương tư vụn đang còn đông đưa

Tiếng buồn phảng phất hương xưa

Quế non chín đỏ môi chưa hẹn hò ...

CAO MỸ NHÂN (HNPD)

29 – 9 – 2024

LÁ THU. CAO MỸ NHÂN

Anh vãi hái lá thu xanh

Đã phai sắc mộng biến thành huyễn mơ

Lá phong vội đổi vàng tơ

Lên trong màu nắng hoang sơ đẹp buồn

Tuổi mình vương bận hoàng hôn

Thắm hương tri kỷ tâm hồn lãng du

Ngô đông rụng chiếc lá thu

Bay theo bóng nhé mịt mù nhớ thương

Sao thu không thắm màn sương

Lại hong ánh lửa cuối đường heo may

Hết hiu chiếc lá trên tay

Phải bao nhiêu lá mới đầy tình em
Ô hay, lá rụng vàng thêm
Bâng quơ câu hỏi vương thềm thu ơ
Áo thay khi thấy mây trời
Cũng vàng như lá tuyết vời ý thu ...

CAO MỸ NHÂN

GỌI THU VÀNG. CAO MỸ NHÂN

Đã đến, đã đi, và đã nhớ
Một thời thu bắc khứ Hoa Kỳ
Lá vàng rục rở mầu xa xứ
Chan chứa vàng thu sắc đậm si

*

Lạ quá, có gì mà quyến rũ
Hẹn em, không , chớ có thơ thôi
Thơ ư , tất cả toàn con chữ
Anh ở đâu, em nhớ tuyết vời

*

Sao không mơ mộng mà thương nhớ
Tại lá vàng theo bướm vàng ư
Cả một trời vàng , mây giăng lá
Bay vào vũ trụ , gọi là thu

*

Vậy anh có đến xem thu mãi
Thu thịnh , thu khai, thu vẫn buồn
Đang gọi nhau vơi , vàng lá vắng
Rừng tràn xuống cội, đến thu chôn...

Los Angeles 25 – 9 – 2021

CAO MỸ NHÂN

**

TƯỞNG MÙA THU. CAO MỸ NHÂN

Hôm đó tưởng mùa thu
Em đưa hột sương mù
Trên tay cho anh giữ
Rời khóc thắm trong thơ

*

Nhưng anh xua lá vàng
Gọi nắng vơi chứa chan
Trao em nguồn hy vọng
Giữa chiều buồn mênh mang

*

Em hỏi anh thu chưa
Hình như mây lụa thưa
Chút mộng lung hồ hện

Trên đỉnh núi sắp mưa

*

Khói trắng vờn tóc xanh

Cuộc tình sau mong manh

Không còn chi giữ lại

Cố giọt sương long lanh...

CAO MỸ NHÂN

**

TIẾNG QUỐC KÊU THU. CAO MỸ NHÂN

Thưa anh, mùa thực sự buồn

Mây vừa chợt nắng đi luôn không v

Hoàng hoa nở tự trong mê

Tràn ra đường vắng lê thê thu vàng

*

Mấy vẩn lục bát sang trang

Thơ mang hân mộng dề dang chuyện mình

Ô hay thời tiệt đoạn trình

Trăm năm vẩn một cuộc tình chúng ta

*

Thưa anh, sương khói đang sa

Mẫu vương sắc tím quê nhà lụi xua

Này em gió mới lựa thưa

Tóc bay, anh tưởng ta chưa hẹn hò

*

Bên sông bụi tròng mờ h

Nước tan sóng vỗ vi lô bạt ngàn

Ch

Cô đơn tiếng qu

CAO MỸ NHÂN

**

TU **CAO MỸ NHÂN**

Tu

Vì nước xanh và mây lộng lờ trôi

Vì khói lam và sương êm

Nhưng hoa

*

Hoa

Bướm lượn vòng như đu

Tu

Từng sợi tóc phai

*

Ô, có gì phải ưu tư đâu

Tu

Ph

Suy ngẫm th tháng năm xa bát ngát

*

Anh sẽ thấy những gì viên mãn nhất

Có hay không trong thời điểm này đây

Được hay thua như một thoáng hơi say

Rồi đọng lại tuối vào thu chót ngút ...

CAO MỸ NHÂN

**TẶNG SÁCH “TÔI PHẢI SỐNG” CỦA
LINH MỤC NGUYỄN HỮU LẠ – Kỉ u
Mỹ Duyên**

**BỘ C MỸ: Hệ Th ng Đại C
Tri – Những Ý Kiến ng Hộ Và
Ch Trích – Từ Thân Hữu HÀ**

GIANG .

**THƠ ĐƯỜNG XƯƠNG HỌA: LỜI BÀN
THI SĨ -Thơ CAO MỸ NHÂN và
Thơ Họa của Các Thi Sĩ Thân
Hữu .**

LỜI BÀN THI SĨ

Thứ sáu rồi ư ? Lại cuội tuôn

Lại ngói kiểng điếm, đóm gian truân

Từ nam ra bắc , rồi đông tiển

Tới viển tây , nào thảy bóng xuân

*

Thế giới bao la, sao hạn hẹp

Mùa xuân như quế chín trên cây

Xuân là hoa lá, là tươi đẹp

Cho tất cả chi trái đất này

*

Nếu vậy thì vui, vui lắm chứ

Tại sao có vẻ giông băng quơ

Phải vì xuân giàu niềm tha thứ

Nên ngác ngơ buồn, buồn ngác ngơ

*

Ngớ ngẩn rồi, thì sẽ tự phê

Tự khoe thiên hạ nơi ê chề

Mọi tuấn thứ sáu hèn buông thả

Ra khắp phương trời, mới hề

*

Hãy đọc thơ ông Hàn Mặc Tử

Qua ông Bùi Giáng, Vũ Hoàng Chương

Ba người ba lối, nhưng coi thế

Quý vị nêu trên, bước một đường

*

Gần d□ hay nhìn đời chán n□n
Thưa không, họ r□t ...r□t yêu đời
Họ đi b□t chợt, không ai c□n
Khi□n họ cam đành b□ cuộc chơi ...

Hawthorne Thứ Sáu 13 – 9 – 2024

CAO MY NHÂN

Thơ Họa:

BÁI PHỤC CÁC ĐẠI THI NHÂN

Thứ sáu người ơi, lại h□t tu□n
Đ□m cười khôn xu□ n□i chuyên truân
Di Nam, giã B□c đời trôi n□i...
Đ□t khách lạc loài ch□ng th□y xuân.

*

Càng m□ lòng ra, càng chật hẹp
S□u thu lá rụng xác xơ cây
Trời quen mây tr□ng, lam chi□u đẹp
Đ□t lạ , cô đơn t□i phận này...

*

Bu□n mãi mà chi, đừng vậy chứ
Giữa đời sao lại cứ lơ quơ
Vào hàng, hội nhập quên vì thứ...

Năm tháng quen ṛi, ḥt ng̣n ngơ

*

Ng̣m mình tḥy ngán, lại cười phê

Tự ngoáy lời ngông, thưỡn miệng cḥ...

Ngó xụng, kênh kênh, không đ̣n ṇi...

Ng̣a lên nín bật, ḥt ha hê.

*

Say ngâm thi phú bao thi ṭ

Men nḥp, môi tḥm nḥm ṃy chương

Ng̣u hứng, hàn đây ta tác tḥ...

Vài câu đã học... luật thi Đường.

*

Rõ chán, mọn tài nên chóng ṇn

—Đâu như mặc khách ṣng sênh đời

Văn phong thanh thoát , khôn gì c̣n...

Khịn gã teo ḥn, ḅ ý chơi...

CAO ḄI GIÀ

13-9-2024

RONG CHƠI CỤI TỤN

Ṃi đ̣m ngày qua, đ̣i ḥt tụn

Có hai ngày ngḥ, thoát chuyên truân

Tha h□ thư giãn cho bằng thích
Phơi phơi như vừa tr□ lại xuân.

*

Công viên góc phố dù hơi hẹp
V□n mát vòm xanh những tán cây
Hoa c□ lúc nào trông cũng đẹp
Cho ta yêu quá th□ gian này.

*

Một mình đi bộ, đời vui chứ !
Rủ b□ bao đi□u nghĩ qu□n quơ
Tư□ng tượng mình là trang lứa thứ
Th□y gì cũng lạ, ngó lơ ngơ.

*

Một làn gió nhẹ cũng làm phê
Quên tu□i vào thu, n□i muộn ch□
Hón h□ tung tăng chân sáo nh□y
Đùa cùng vạn vật, hát ha hề...

*

Nhẹ nhõm bước chân người lãng t□
Bên mình ch□ một túi văn chương
Nghĩ th□m, l□m b□m r□i ngâm th□
Khoe với vòm cây, c□ cạnh đường.

*

Hai ngày thò lờng quên buổn nỏn
Lại thỏy lòng yêu quá cuộc đời
Chỏng có còn chi là vật cỏn
Hàng tuổn, tiổp nỏi cuộc rong chơi.

Sông Thu

(14/09/2024)

TRỎ LÀM, GIÀ HỮNG.

Vỏt vỏ tăng ca suổt cỏ tuổn
Hôm nay chỏ nhật hỏt nan truần
Thỏnh thoi ca hát cùng bè bạn
Nhỏy nhót tung bùng thuổ tuổi xuân.

*

Đỏng lương mỏi tháng tuy hơi hẹp
Cỏ gỏng dụn dành tậu ít cây
Chăm sóc mỏi ngày hoa trỏ đẹp
Lòng vui, hạnh phúc quá thân này.

*

Cuổi tuổn được dịp đi chơi chứ
Bơi lội, hẹn hò hỏt quỏn quờ
Siêu thị dạo mua thêm mỏy thứ

Khi v□, túi r□ng mới bu□n ngo.

*

Bình b□u từng quý mới là phê

Tiên ti□n bị rơi, dạ nảo ch□

Công sức bao ngày thành cát bụi

Mặt mày □ rữ ch□ng cười hê.

*

Làm x□p trong tay nhi□u đệ t□

Yêu thơ một bụng chứa văn chương

Gi□i lao, ng□u hứng ta bèn th□

Một khúc thi ca, quán vệ đường.

*

Cuộc s□ng khó khăn xin chớ n□n

Dặn lòng, c□ g□ng ch□n trường đời

Gian truân th□ thách khôn ngăn c□n

Tích lũy, v□ hưu ngh□ dưỡng chơi.

LAN

(14/09/2024).

THI ĐƯỜNG GIAN NAN

Tập t□nh m□n thơ su□t một tu□n!

Bao ngày học h□i l□m chuyên truân!

Lời thơ ý mọn quên nhiều chữ

Ngán ngẫm nghe hân chông thiết xuân!

Áo nảo buồn tênh vì nghĩa hẹp

Thôi đành bỏ bút dạo vườn cây

Quỳnh hoa, nhánh liễu màu xinh đẹp

Cảm tạ người ơi quá tuyệt này!

Quay vào dạ nhẫm nên mừng chứ!

Giỡn mực trên bàn lại giong quơ

Tờ mờ từng câu dò mọi thứ

Ân cần chỉnh luật khó làm ngờ!

Thì rồi tự thưởng tách cà phê

Quảng gánh suy tư khép miệng ch

Tác phẩm đ

Âm th

Xét lại hình như dùng vận t

Đâu ngờ chính t phạm vài chương

Làm siêng m

Nh

Thơ rèn trí luyện không ḥn ṇn
Ḷi bệnh Đường Thi nhớ c̣ đời
Ởi bạn chung tình xin chớ c̣n!
Bằng bằng, tṛc tṛc ghẹo chàng chơi!

Như Thu

09/14/2024

KHÔNG XUÂN

Loáng thoáng lịn nghe: -Đã ḥt tụn
Mà đời cứ rứa, ṿn chiêm trưân*
Lìa quê đá ṣi, tìm trù phú
Mộng vớ âm tḥm, tuyệt vọng xuân

*

Lặng ng̣m khung trời sau c̣a hẹp
Đồng tàn, gió lộng xác xơ cây
Hàn liêu một cõi ṣu vô tận
C̣ đại lìm im mãi cḥn này

*

C̣ níu ngàn xưa, chỉ nữa chứ
Tay đời đã ṃi, vịn vòng quơ
Bao ḷn sám ḥi lòng chưa thứ

Giọt lệ cô tình mãi ngẹn ngơ

*

Ngơ ngác mây trời khóc phề phê

Trăng khuya bặt động, chán chê chề

Trùng khơi sóng cuộn xô vào núi

Mãi vờ mờ ảo, có hờ hê ?

*

Áo bạc phong sương, màu lãng tã

Chén thù chén tạc khách văn chương

Câu thơ kết chuỗi niềm tang hờ

Thật mờ lòng khi lỡ bước đường

*

Song giữa vu vơ hoài cũng nhen

Không hoa, tuế nguyệt vắng hương đời

Không xuân chơng thề nên ngày hội

Có cuộc vui nào một khách chơi?

Lý Đức Quỳnh

14/9/2024

* *Truân chiêm (tt): truân: vọt vọt; chiêm: khó khăn= Khó khăn vọt vọt:*

Ngày ngày tháng tháng nghiệp nghề truân chiêm (cd).

Ngụn tham khảo: Từ điển – Nguyễn Lân.

NỖI LÒNG NGƯỜI ĐI

Thời gian chớp mắt đã thêm tuấn
Lưu lạc sông hồ lữn nãi truân
Rào khắp trời Nam rồi xuất ngoại
Hoa Kỳ trú ngụ ngóng tin xuân

—-

Đất nước giàu sang tình chạnh hẹp
Xuân vãn hoa bướm rặng ngời cây
Tâm lòng rộng mở luôn vui đẹp
Thế giới mê say nhập chôn này

—-

Niềm vui hân phãi vui cùng chứ
Sao lại thẹn thờ mãi quẩn quơ
Chẳng tại nơi đây luôn thiêu thứ
Tình quê nghĩa xóm mới ngu ngơ

—

Cố hương luyến nhớ tự lòng phê
Xót nghĩ ưu tư lại chán chãi
Thế lưỡng vui đời thêm sức sống
Lo chi lão hạc cứ hà hề

—

Bên hiên phảng phất mùi Chi tử
Trong trướng gọi hân thào vội chương

Tức cảnh sinh tình ngâm hát th

Bài thơ lục bát ngọt như đường

—

Bạn bè xa vắng thêm buồn n

Vật vung ngày qua giữa cõi đời

Ai thắng ai thua giờ đch c

Từng người vội b chng thêm chơi

Hưng Quốc

Texas 9-14-2024

HƯƠNG YÊU CUỐI TUẦN

Không mong, chng đợi lướt qua tuần

Gặm nhm bên lòng những nôi truân

Một thà lao đao thm quyết chiến

Đêm buồn vượt bin giữa mùa xuân

*

Người ta tấp nập đông đường phố

Vạn vật tô bôi lá thm cây

Có biết mình ai đang lặng lẽ

Quay lưng chôi b cảnh nơi này

*

Quê hương phải kiếm nơi nào nh

Một nhuộm u hoài bám víu quơ

Hà Nội mơ h qua sách vở

Hoàng Thành kh c đậm ph i làm ngo

*

Khơi dòng k niệm tách cà phê

Thứ bảy nhàn ru ký ức vở

Trí não thên thang tr m bi n phú

Say m m chữ nghĩa th tung hê

*

Đình Hùng, Quang Dũng thơ n ng th m

Nhật Ti n, Túy H ng tuyệt l m chương

“H n bướm mơ tiên” tình hướng đạo

Văn thơ tuyệt tác m con đường

*

Tr m mình th giới đ y hoa mộng

Tóc nhuộm màu sương, nhuộm cuộc đời

Núi hái mây trời đan n ng lụa

Cu i tu n một cõi th a vườn chơi

Minh Thúy Thành Nội

Tháng 9/16/2024

L I VÀO ĐỜI

thơ thẹn tìm vui...cũng hết tuôn
cuộc đời chằng đãi mãi chuyên truân
từ khi còn bé đã gian khó
ước mộng mơ hoài...chằng bóng xuân

*

trên gian rộng thênh mà vốn hẹp...
đi khắp phương trời mãi thiêu cây..
...bóng mát ,nơi đâu là điếm tựa ?
cho ta núp bóng nòng mưa này !

*

được vậy , lòng đây mừng lắm chứ !
không còn lo nghĩ chuyện vu vơ
cứ xem như được trò tiêu khiển
và nghĩ rằng ta hết ngồn ngor

*

thời gian ọy thênh vậy mà phê !
Lại sòng xem ra chằng chán chảnh
đừng đứng núi này mơ núi nọ
yên lòng chớ cậy kìa tung hô !

*

vui với kiếp người thân lãng tênh
rày đây mai đó chút văn chương

bạn bè bạn bạn cùng suy nghĩ...
tiến bước đi qua mọi nẻo đường

*

bạn bạn luyện rèn đừng chí nản
hành trang nhẹ gánh bước vào đời
ung dung tự tại...ai truy cấn
bạn phía là nhà ...mặc sức chơi !

Songquang

20240916

ĐÓNG CÀNG CHƠI ,

Mới đó loay hoay hết một tuần
Tháng ngày lộng cọng gánh gian truân
Thời kỳ mờ mịt lùi hay tiến
Đón lúc yên bình ,biệt đau buồn

*

Khép kín tâm hồn sau cửa hẹp
Quanh mình là bóng phấp phàng cây
Đâu còn hình dáng khung trời đẹp
Chợt thấy tôi tầm cỡ tạm này !

*

Vạn ước xuân về đây đây chứ

Đã người phẫn khãi hết sụ quơ

Những mong chờ nết đô rê thứ

Buồn sẽ xa dợn , xua ngợn ngơ

*

Có chặng nào đời sững ph phê

Đã thôi dợn nén những tê ch

Đón mùi hạnh phúc lòng thư th

Và lại rong chơi th y đã hê ,

*

Tập tnh thơ khi còn sĩ t

Nhờ luôn tìm hi u ,thích từng chương

R i thêm mài miệt ,hay làm th

R t cuộc v n êm ,ch ng lệch đường

*

Th m nh đừng bao giờ chán n

Đừng nên nhut chí khi vào đời

Đ n h i giã biệt ,không rào c n

Cứ th mà đi ,đóng c ng chơi !

PHƯỢNG H NG

CU I TU N THƯ GIÃN

Ngày lại ngày qua ngóng h t tu n

Một tuấn bần bệu thật đa truân
Chờ mong thư giãn cho vơi bớt
Một chút ưu phiền giữa nắng xuân

*

Bạn hữu quanh ta tình rộng mở
Nói cười nghe rộn rã ngàn cây
Gặp nhau tâm sự mà như đã
Quên hết âu lo thế giới này

*

Bao nhiêu thế sự không màng tới
Tạm gác một bên không quẩn quơ
Rôm rả chuyện trò như trẻ nhũ
Thời gian một thoáng chốc ngu ngơ

*

Nhâm nhi một chút vị cà phê
Giọt đắng cho tan nỗi chán chường
Bạn dệt cuộc đời qua khói thuốc
Bớt cần mọi chuyện muộn tung hô

*

Lý sự tư tưởng như mình Lão Tử
Luận bàn thi phú với văn chương
Hề hề cợt tiếng cười ròn rã

Tri kỷ là đây đã cuối đường

*

Hãy nhìn nhau đừng có nín

Cứ vui cho trọn giữa cung đời

Ung dung tự tại ngày nhân tìn

Chờ đợi một chiều ta ghé chơi

Toàn Như

BÓNG THỜI GIAN...

Thời gian chóng vánh đã qua tuôn

Cuốn lịch gập dần máy chuyển truân

Cúi tạo rừng thiêng xong xuất cánh

Máy bay hạ cánh một trời xuân

*

Hoa Kỳ Hợp Chủng... lòng không hẹp...

Hiệu khách cư mang, đủ loại cây

Mở rộng vòng tay cười thật đẹp

Chung cư giá rẻ ở nơi này...

*

An cư lạc nghiệp, vui lòng chứ...?

Trước lạ, sau quen hết quyn quơ...

Thách thức ban đầu người lữ thứ...

Tình làng nghĩa xóm nhớ ngu ngơ...

*

Trung nguyên Đà Lạt, xứ cà phê

Mùi vị khác nhau rõ ò ch

Hợp Ch

Màu cờ s

*

Du lịch khắp nơi đời lãng t

Phong sương tuyết nguyệt nợ văn chương

Th

Đ

*

Vạn sự kh

Một lòng g

Gian nan ch

C

MAI XUÂN THANH

Silicone Valley, 9/20/2024

**THIÊN THẠM GÃY CÁNH- Cung
Thị Lan (Chợ Tịch Văn Bút
Việt Nam Hội Ngoại Hoa Kỳ)**

Thiên Thiên Gãy Cánh

Theo thông lệ, mỗi khi làm việc nhà, tôi thường mở Ipad để nghe các truyện văn học nước ngoài, sớt ký hay tin tức. Những lần như thế, youtube thường gợi cho thêm cho tôi những video có những chủ đề liên quan. Thế mà, suốt cả một tuần, kể từ ngày 23 tháng 8, tôi không hiểu sao Ipad của tôi liên tiếp hiện ra những clip nhạc của một cô gái với giọng ca thật trong trẻo và thướt tha.

"I'm so lonely broken angel. I'm so lonely listen to my heart. One and only broken angel. Come and save me before I fall apart."

Những lời ca đơn giản và âm điệu của bài hát được nhắc đi nhắc lại nhiều lần khiến tôi thuộc ngay. Tò mò, tôi ngưng công việc mình đang làm và ghé mắt nhìn vào màn hình xem hình ảnh trong clip để thực sự hiểu rõ ý nghĩa của bài hát. Hình ảnh cô gái rơi từ cao xuống sau câu hát: "Hãy đến và cứu em trước khi em gục ngã!" (Come and save me before I fall apart.) đã làm tôi khá hồi hộp đến độ tôi phải kéo ngược trở lại đoạn video ngắn xem lại nhiều lần.

Ừ, tôi cảm thấy lo khi nghĩ bài hát và hình ảnh ấn tượng này có thể gây nên sự kích động cho các em trong tuổi thanh thiếu niên đang trong tâm trạng trầm cảm hay tuyệt vọng vì một vấn đề gì đó, dễ dàng nghĩ đến cái chết. Nhưng, mỗi bận tâm của tôi dần phai nhạt vì những công việc khá bận rộn của tôi.

Chiều ngày thứ Sáu hôm đó, tôi cảm thấy khoan khoái tôi đã hoàn tất việc làm của sếp. Vui hơn là tôi không phải chuồn bị bữa cơm tối mà được con mời ăn tiệc ở nhà hàng. Một bữa tiệc với toàn bộ bà con và người thân quen. Không gì vui hơn chuyện được gặp con cháu trong đại gia đình sau một tuần bận rộn. Thế nhưng, một cặp vợ chồng đưa cháu họ từ chòi không đến với lý do bận. Chuyện bận vì việc làm trên đất nước Cờ Hoa này luôn được thông cảm, cho dù ngay trong buổi tối thứ Sáu nên chúng tôi không thắc mắc gì. Nhưng vài ngày sau chúng tôi mới biết sếp đã đưa cháu họ không đến được vì gia đình vợ của cháu đang

đau buồn vì nhận tin em gái ruột duy nhất của vợ cháu mới yên sinh. Tôi bàng hoàng khi nghe tin dữ này. Khi biết cô bé tự tử bằng cách trẫm mình dưới nước, tôi càng đau nhói hơn. Bỗng dưng những âm giai của bài hát Broken Angel (Tạm dịch là Thiên Thần Gãy Cánh) vang dội trong đầu tôi như những làn khói iPad.

“I’m so lonely broken angel. I’m so lonely listen to my heart. One and only broken angel. Come and save me before I fall apart.”

“Come and save me before I fall apart.” “Hãy đến và cứu em trước khi em gục ngã!”

Những lời trong bài hát khiến nước mắt tôi trào ra liên tục. Tư tưởng của cô bé đã rơi trong tình trạng hết sức tuyệt vọng và buồn khi quyết định kết liễu cuộc đời mình, tôi cảm thấy tim mình đau nhói với cảm giác thương tiếc khôn nguôi. Càng nghĩ đến cô bé, tôi càng thấy đau lòng với tin dữ. Có thể nào một cô gái trẻ đẹp trong lứa tuổi hai mươi, hồn nhiên vui vẻ thế mà giờ đây đã trở thành người thiên cớ. Tôi nhớ mãi hình ảnh cô bé trong ngày Đám Hôn và Đám Cưới của con trai tôi. Cô luôn nở nụ cười vui tươi kèm theo những cớ chuyện đùa và sự quan tâm hết sức chu đáo đối với tôi:

“Bác muốn con giúp gì không?”

“Con xếp mấy cái bánh như thế này đúng không ạ?”

“Bác còn muốn con làm gì nữa không?”

“Bác muốn con chụp hình với bác ở đâu?”

“Bác cháu mình đứng như thế này nhé? Kiểu này nhé...”

Trời ạ! Có thể nào một cô gái hồn nhiên, hăng hái, hoạt bát như thế lại hủy hoại thân thể mình. Tôi không thể nào chấp nhận tin vừa nghe. Khi nghe cháu tôi báo gia đình cô sẽ không gả Cáo Phó và sẽ không cho bất cứ người nào thăm viếng từ biệt, tôi tự an ủi với ý nghĩ cho rằng mình chưa hề nghe tin dữ này, sẽ bình thản sống với sự tin tưởng rằng cô bé đang ở đâu bang nào đó, bận rộn với công việc gì đó mà mình không thể gặp lại.

Thế nhưng, tôi không thể đành tâm từng lời như không có việc gì xảy ra. Qua tin nhắn điện thoại cầm tay, tôi đã viết vài hàng cho cô cháu dâu. Tôi khuyên cô nên chăm sóc ba mẹ kỹ lưỡng trong thời gian này vì ba mẹ cô đang tâm trạng rất đau lòng, cần được an ủi.

Vài ngày sau, chúng tôi cho biết ba mẹ cô cháu dâu cho phép vợ chồng tôi đến nhà quán tín cô bé lên cuối nhưng chúng tôi chỉ có thể đến đó trong vòng nửa giờ, từ mười một giờ đến mười một giờ rưỡi ngày 29 tháng 8. Có lẽ những người làm việc ở nhà quán hiểu tâm lý thương tổn của bậc cha mẹ mất con trong tình trạng như thế nên tận chức ngắn gọn và mau lẹ. Ý theo lịch, vợ chồng tôi không muộn một giây phút nào trong ba mươi phút ngắn ngủi ấy nên rời nhà rất sớm. Mười giờ bốn mươi lăm phút, chúng tôi đã có mặt tại trước nhà quán. Đậu xe xong, chúng tôi ngồi im trong xe chờ đợi. Đây là nơi nông thôn rất yên tĩnh và biệt lập vì cách thành phố rất xa. Nhà quán nhỏ gọn có hai ống khói lớn bằng thép song song, thẳng đứng lên trời. Bầu trời u ám với những đám mây xám làm cho khung cảnh vắng vẻ càng trở nên trầm đăm hơn.

Bỗng một cơn mưa nặng hạt rơi xuống, xóa tan cái màn u ám trước mặt kính xe của chúng tôi. Những giọt nước mưa lớn liên tiếp chảy dài trên mặt kính như những giọt nước mắt lăn không ngừng.

Khoảng mười phút, những giọt mưa trên mặt kính xe được xóa nhòa và tôi có thể nhìn thấy có một đốm sáng giữa những đám mây xám nhạt đã lung lửng trên bầu trời. Mặt trời lộ dạng, dần xua tan các đám mây xám khiến bầu trời sáng rực hơn. Một chiếc xe tiến vào bãi đậu. Không phải chiếc xe của ba mẹ cô bé mà là chiếc xe của con trai đầu của chúng tôi. Cháu xin phép hiệu trưởng nghỉ dạy vài giờ để đến đây. Đậu xe xong, cháu đi thẳng vào nhà quán. Chúng tôi vẫn ngồi yên trên xe chờ xe của ba mẹ cô cháu đến. Đúng mười một giờ, xe của cháu họ tôi, vợ chồng chị của cô bé, trở tới. Chiếc xe vừa mới, mẹ cô bé khụy xuống đất, ba của cô và chị của cô vội vàng bước ra khỏi xe, cùng nhau dìu bà vào nhà quán. Khó khăn lắm, họ mới có thể dìu

bà đỡn c̣a vì bà nḥt quỵt ghì ra phía sau, không mụn vào trong nhà qụn. Với nḥng tịng khóc ṇc đau thương và thê tḥm bà nḥt định kéo tṛi cái thân hình ̣m ỵu c̣a bà, không đ̣ vượt qua cái ranh giới c̣a chịc c̣a ṃ do người qụn trị đang kìm giữ. Khá đau lòng, tôi ṃ c̣a xe, ào chạy ṿ phía họ, ôm bà, khóc than với nḥng lời an ̣i mà tôi không nhớ mình đã nói địu gì. Cuối cùng, chúng tôi cũng đưa bà vào căn phòng, nơi có một ṣ gḥ x̣p ngay ng̣n trước một chịc quan tài đơn giản, ṇp che kín pḥn bên dưới và cḥ đ̣ lộ một ṇa pḥn trên. Trong ṇa pḥn trên ̣y là khuôn mặt c̣a cô gái tṛ tṛng nḥt và đôi tay cḥp ngay ng̣n trên bụng. Hình ̣nh này khịn bà mẹ khóc nức ṇ, gào thét ṛt thương tâm. Nḥng tịng khóc than xé lòng người và thân hình g̣y guộc vật vã c̣a bà khịn chúng tôi đau lòng không kém. Sáu người chúng tôi, ṃt đ̣ hoe, nghẹn ngào quây quanh bà nhưng ḅt lực, không bịt ṭ c̣ cḥ hay dùng lời khuyên lơn an ̣i nào đ̣ có tḥ xoa dịu được ṇi đau đốn trong lòng bà. Tôi gọi là “bà” vì vai ṿ nhưng thực sự bà còn ṛt tṛ, cḥ khọng ḅn mươi ṃy tụi.

Vài phút sau, một vị linh mục người da tṛng với khuôn mặt nhân hậu, khọng tḥt tụn, bước vào. Với lời nói dịu dàng, ông giới thiệu ṿ mình và sự vinh hạnh làm Phép Xác cho cô bé. Bà mẹ ṿn là người trọng ḷ nghĩa nên im bất khi tḥy sự hiện diện c̣a vị linh mục, nhưng sau đó, bà nức ṇ khóc ḅt ḳ nḥng lời gịng đ̣y ý nghĩa c̣a vị linh mục ra sao. Tôi chú tâm từng lời nói c̣a ông ṿ sự tạm bợ c̣a cuộc ṣng, ṿ sự giang tay cứu ṛi c̣a Chúa, sự bình an c̣a cô bé trên nước thiên đàng và c̣ cơn mưa ḅt chợt khá ṃu nhiệm mà chúng tôi vừa chứng kịn cách đó hai mươi phút. Nḥng lời thuỵt phục c̣a ông ḥt sức tâm lý dành cho tâm ḥn đ̣y thương ṭn c̣a chúng tôi. Tuy nhiên, chúng không tḥ nào bù đ̣p sự đau kḥ tốt cùng c̣a người Mẹ ṃt đứa con thân yêu.

Ngay khi ḷ vừa xong, người đàn bà qụn trị bước vào cho bịt đã đ̣n giờ đưa linh cữu vào phòng thiêu. Bà mẹ đau đốn nhào đ̣n chịc quan tài như mụn níu kéo lại nó, c̣ g̣ng hy vọng đứa con mình được ṣng lại và mình có tḥ ôm ̣p nó như xưa. Sức mạnh c̣a cái nhào ḅt tḥn ̣y khịn chịc quan tài trượt

vào tận bức tường nên chֿng bà phֿi kéo bà vֿ lại ghֿ ngֿi. Cô cháu dâu, trong trạng thái vô hֿn, bước đֿn vị linh mục xin phép cho chúng tôi đặt những hoa trֿng vào linh cữu cֿa cô bé. Linh mục gật đֿu rֿi nhận vài chiֿc hoa trֿng đặt trên đֿu cô bé. Chúng tôi lֿn lượt chia nhau những chiֿc hoa trֿng đặt xung quanh cô. Riêng tôi, khi đặt hoa vào bên cạnh cô bé xong, tôi đã đặt bàn tay mình trên đôi bàn tay cֿa cô. Đôi bàn tay lạnh ngֿt cֿa cô làm tôi tưֿng tượng sự lạnh buֿt mà cô chịu đựng khi chìm trong nước sông. Tôi nghĩ phֿi chi mình có mặt trong lúc ֿy đֿ có thֿ nֿm đôi bàn tay cô và kéo cô ra khֿi sức hút cֿa Tֿ Thֿn. Có lẽ bֿt cứ người thân cֿa cô hiện diện nơi đây cũng ao ước được làm điֿu tương tự như thֿ! Nhưng, có mֿy ai có thֿ ngờ sự việc đã xֿy ra như vậy cho dù mֿi người, khi còn trֿ, đã từng nghĩ đֿn chuyện quyền sinh khi gặp những điֿu bֿt như ý hay tuyệt vọng.

Hình ֿnh người Mẹ đau đớn bֿt lực khi mֿt đứa con khiֿn những người chứng kiֿn đau lòng khôn tֿ. Ngay cֿ những người làm trong khu Nhà Quֿn cũng không thֿ che giֿu được những khuôn mặt đֿy căng thֿng và những đôi mֿt chứa chan niֿm đau khֿ vô biên. Không gì đau khֿ hơn chuyện không có phương cách nào đֿ an ֿi người đang trong tình trạng đau khֿ tֿt cùng. Những tiֿng gào thét đau thương cֿa bà mẹ xé nát lòng cֿa chúng tôi và tôi đã xin cáo từ ngay khi chiֿc quan tài đֿy vào phòng thiêu. Tôi cֿm thֿy mình không còn đֿ can đֿm đֿ chứng kiֿn thêm chuyện đau lòng. Vợ chֿng tôi và con trai tôi lֿn lượt ôm ba mẹ cô bé chào từ biệt. Tôi không biֿt nói gì hơn ngoài những lời ghen ngào là chúng tôi rֿt thương ông bà và mong ông bà giữ gìn sức khֿe.

Trên đường vֿ, tôi chợt nhớ ra là Ngày Từ Biệt hôm nay chֿ có vֿn vẹn bֿy người cֿa gia đình tôi và gia đình cֿa cô bé. Phֿi chẳng đây là ước muֿn cֿa cô xui khiֿn ba mẹ cô cho phép chúng tôi tiֿn đưa cô lֿn cuֿi cùng. Dù sao, tôi cֿ gֿng an ֿi mình bằng cách xóa sạch những diֿn biֿn mà tôi chứng kiֿn trong ngày. Sự đau đớn cֿa người Mẹ làm tôi kinh hoàng, tưֿng chừng như bà sẽ ngֿt lịm sau khi mọi việc kֿt thúc chứ không thֿ nào

chịu đựng thêm được nữa. Và khi tưởng tượng mình trong hoàn cảnh của bà, tôi cảm thấy tim mình đau thớt từng cơn.

Người Mỹ thường nói câu: “Hãy quên đi quá khứ buồn đau và tiếp tục cuộc sống bình thường với những người đang sống xung quanh mình!” Tôi cố gắng làm theo lời khuyên ấy bằng cách khuấy khĩa qua những video hài hước. Thớt nhưng, khi mở Ipad thì bài hát Broken Angel lại vang lên. Lần này thì bài hát được thêm vào bài giọng ca nam đáp lại lời thớt thiớt khuốn khoốn của nữ ca sĩ:

You, you are the one
I miss you so much. Now that you're gone
Don't, don't be afraid
I'll be your side, leading the way

I wish that I could touch, touch you again
Feeling in love, don't want it to end
Two, two worlds apart
Less in a dream, it's breaking my heart

Những lời ca “I'll be your side, leading the way” (Tôi sẽ bên cạnh em dẫn đường), “Two, two worlds apart. Less in a dream, it's breaking my heart” (Hai thớt giới cách xa. Dẫn tan trong giấc mơ làm tim tôi tan nát!)

Tôi tự hỏi: Hai thớt giới biệt lập này là hai thớt giới nào? Phải chăng là khoảng cách của hai người sau khi tình yêu tan vỡ hay khoảng cách của biệt ly của hai thớt giới sống và chết. Có thớt nào khoảng cách này xảy ra trong tích tớt, gây cho cảnh chia ly bất ngờ đến kinh hoàng.

Tôi không hiểu cô bé có hình dung được cảnh mẹ cô đau khớt trước khi quyết định hủy hại thân mình không. Tôi đoán cô đã phải đón đau trong thớt giới cô đơn với lý do nào đó. Có thớt là cảm giác vô vọng và cô độc vì không ai có thớt thấu hiểu nỗi lòng. Có thớt là bất lực với sự kém cớt và thua sút vớt mặt nào đó. Có thớt là sự thua cuộc hay thớt tình. Không ai biết lý do

vì sao cô hành động như vậy và có lẽ cũng không ai ngờ một cô gái tươi vui lại hành động một cách đường đột đối với sinh mạng của mình như vậy.

Buổi tối hôm nay, tôi không hề chợp mắt. Suốt đêm tôi thao thức với bao nhiêu ý nghĩ xung đột trong đầu. Càng nghĩ, tôi càng thương cô bé, mẹ cô bé và thương cả những bậc làm cha mẹ và những đứa trẻ có tình thân yêu đau đớn. Trên đất Mỹ, phần lớn cha mẹ chỉ dành thời giờ để lo kiếm sinh nhai, và chú tâm việc học của con hơn mong con có việc làm cho tương lai rứt rứt hơn mình. Sự bận rộn hàng ngày và mệt mỏi sau những ngày làm việc khiến cha mẹ không thể gần gũi con cái nhiều để có thể chia sẻ tâm tư tình cảm. Có nhiều bậc phụ huynh không biết rằng có những đứa trẻ, mà trong đó có cả con mình, có tâm lý yêu đau đớn, luôn mặc cảm vì bản thân thua sút kém cỏi, nên thường trầm cảm, khép mình trong thế giới đơn cô, cô độc, rồi hành động không cân nhắc, dễ thiệt thân. Nếu không có sự giúp đỡ, an ủi, hay động viên tinh thần từ gia đình, các em này thường tựa vào bạn bè hay những thú vui không phù hợp. Đây không phải lần đầu tôi chứng kiến cảnh này. Sự mất mát đột ngột của con cái và tình trạng ân hận của những bậc cha mẹ từ những câu chuyện kể của những người thân quen của tôi và sự chính mắt chứng kiến từ thực tế đã làm tôi đau đớn buồn khổ. Nhưng rồi những người này và tôi không bao giờ nhớ đến những vấn đề này trong lúc cùng âm thầm cố quên đi.

Giờ đây, tôi bỗng nhớ lại thời gian hai mươi năm trước, lúc ba đưa con tôi trong lứa tuổi thanh thiếu niên. Hôm nay, sau khi dự trại Hướng Đạo trên núi cao, chúng tôi về nhà khá trễ. Để kịp ăn uống, nghỉ ngơi cho ngày hôm sau chúng tôi không ai nói ai, chỉ gắng dọn dẹp để đặc từ trại về. Riêng tôi, vội vã làm thức ăn tối rồi đem lên bàn ăn ngay. Khi đi ngang qua phòng khách thấy một chiếc ba lô bày bừa giữa nhà, tôi la chửi nhân của nó. Lúc đó, có lẽ vì tôi bị áp lực với thời gian còn gấp, nên tôi đã cầu nhàu thêm vài tính lẽ phè, không ý thức phải làm gì của một người đã từng đi Hướng Đạo. Chẳng tôi và đứa con trai đầu của tôi cùng hòa theo lời cầu nhàu của tôi, la thảng bé. Tôi lại xuống bếp rồi lên phòng ăn đem thêm những món

cuối. Khi ngồi vào bàn, tôi không thấy thằng bé vừa bị la, gọi nó ra ăn cơm thì chẳng tôi báo nó vừa ra khỏi nhà, không biết đi đâu rồi. Tôi thong thả, nhớ lại những lời mình vừa cầu nhàu. Linh tính chuyện gì không ổn, tôi lấy chìa khóa xe rồi tuôn ra khỏi nhà ngay. Trời lúc này tối đen. Ba con đường vòng góc nhà chúng tôi heo hút những ánh đèn đường buồn bã. Không một người nào trên đường bộ hành và cũng không có chiếc xe nào qua lại trên những con đường nhựa. Tôi không biết tìm thằng bé hướng nào, rồi may, tôi đạp ga trên những con đường thường đi làm theo quán tính. Đến một con đường hẹp tối đen, tôi bỗng giật mình, hãm tốc độ vì một bóng người trong y phục tối sẫm đang đi giữa đường. Bỗng còi người này cũng không chịu bước vào làn. Tôi chiếu đèn soi rõ, nhận ra người này là con mình. Tôi dừng xe, bỗng còi rồi kéo kính xe xuống, gọi tên nó. Thằng bé giật mình, dừng bước, đứng im nhưng không quay lại. Tôi gọi tên nó, báo nó hãy lên xe. Nó quay lại nhìn xe tôi, ngẩn ngơ một lúc rồi lâu rồi từ từ bước đến xe tôi. Đợi nó lên xe xong, tôi không nói gì, chỉ nó đi vòng vòng những con đường trong xóm. Xe chạy lòng vòng trên những con đường tối và vắng khoảng hơn mười lăm phút mà chúng tôi không ai nói với ai lời nào. Khi tôi lái xe vòng về nhà, nó chợt nói với tôi:

“Con không hiểu sao tính con khác với mọi người trong nhà. Con muốn cố gắng nhưng...”

Tôi đáp:

“Hóa ra chỉ vì sự khác biệt mà con muốn từ bỏ gia đình sao?”

Nó không đáp.

Tôi lại nói:

“Thực ra, trong nhà không ai giống tính ai hoàn toàn cả con à! Có người nhanh nhẹn trong việc gọn gàng ngăn nắp, có người thì chậm chạp. Nhưng khi chúng ta nhắc nhau không phải là chúng ta ghét nhau. Đó là cách chúng ta quan tâm đến nhau, giúp nhau tiến bộ hơn. Có lẽ con thường nghe ba mẹ và anh la nên con buồn. Nhưng, trong nhà đâu phải chỉ có mỗi mình con bị

la. Các con làm gì không phải, đều bị ba mẹ la cõ. Ba mẹ la là để uốn nắn các con chứ đâu phải là ghét các con? Hôm nay con bị ba người trong nhà la cùng một lúc vì cõ bõ, mẹ và anh con đều thấy như vậy nhưng con đừng bao giờ quên là gia đình mình đều thương con, và quan tâm đến con. Con nghĩ lại đi! Có phải tất cả ba mẹ anh em con đều thương con không?”

Nó ngẫm im không đáp.

Tôi ngừng xe trước nhà rồi bõ:

“Thôi vào nhà ăn cơm với mẹ rồi ngủ, mai đi học.”

Nó lúu rúu làm y lời khiến tôi vui mừng khôn tả. Tôi không ngờ khi dùng chữ thương yêu trong lúc đối thoại lại hữu hiệu như thế.

Giờ đây nghĩ lại, nếu lúc đó, tôi không chạy theo nó để xoa dịu sự tổn thương trong lòng nó, thì có thể tôi cũng bị lâm vào tình trạng khờng hoờng tinh thần như bà mẹ cô bé, không thể tránh khỏi.

Trong những ngày này, tôi muốn dùng những giòng chữ gửi tâm lý nặng nề của mình qua các trang nhật ký. Nhưng khi biết sự khờng hoờng tinh thần của những người mẹ mất con đến nỗi không thể sống trong căn nhà có nhiều kỷ niệm của đứa con đã mất thì tôi lại muốn gửi thông điệp đến quý độc giả (các bậc phụ huynh và các em thanh thiếu niên) để tránh những tình trạng làm đau lòng nhau.

“Hãy ngay lập tức cứu các em trước khi các em ngã gục!” và “Xin hãy chia sẻ nỗi buồn của mình với cha mẹ với ghi nhớ: Cha mẹ lúc nào cũng thương yêu các con!”

Cung Thị Lan

Ngày 09.09.2024

Song: **Broken Angel**

You, you are the one

I miss you so much. Now that you're gone
Don't, don't be afraid
I'll be your side, leading the way

I'm so lonely broken angel.
I'm so lonely listen to my heart.
One and only broken angel.
Come and save me before I fall apart

I wish that I could touch, touch you again
Feeling in love, don't want it to end
Two, two worlds apart
Less in a dream, it's breaking my heart

Bài Hát: **Thiên Thôn Gãy cánh**

Em, em là người anh nhớ em vô cùng.
Nhưng bây giờ em đã đi xa
Đừng, đừng sợ hãi!
Anh sẽ bên cạnh em, dẫu đường

Em thiên thôn gãy cánh cô đơn
Em đơn độc nghe theo trái tim mình
Chẳng là thiên thôn gãy cánh
Hãy đến và cứu em trước khi em gục ngã!"

Anh ước anh có thể chạm em lần nữa.
Đôi cảm thấy yêu đương, không muốn kết thúc
Hai thế giới cách xa
Tan dần trong giấc mơ làm tim anh tan nát

Cung Lan *chuyên ngữ*

* *Nhà quàn* = *Nhà tang lễ*.

VỀ CÁC ĐẠI HỌC XÁ TRẦN QUÝ
CẤP, MINH MẠNG, THANH QUAN VÀ
PHỤC HƯNG – Kỉ u Mỹ Duyên

Ngàn Năm Mây Bay

Thăm Viếng Văn Thi Sĩ Chính
Nguyên VTLV

Xin bấm vào hình để đọc.

Hình ảnh “Chiều Nhạc Em Không Nghe Mùa Thu”

Bản nhạc CHIỀU NHẠC MÙA THU do Gs Ns Phạm Đức Huy biên soạn

CHIỀU NHẠC MÙA THU

Mùa thu đang trở lại

Vàng lối ngập xinh đời

Gió thổi từ muôn phía

Tơ cảnh lá rụng rơi

Chiều thu trời âm đạm

Thường thức nhạc, cà phê

Truyền cảm lời ca diễn

Lan man kỷ niệm về

Tình ca thu ấp ủ

Chất ngất nỗi niềm sâu

Phảng phất ngoài khung cửa

Ngàn năm náu bóng sâu

Anh diu em những lời

Bởi sợ hết mùa thu

Thêu dệt niềm mơ ước

Ôi dòng nhạc điệu ru

Chiều thu nghe buổi nhạc

Lãng đàng lối sương mờ

Man mác trời thương nhớ

Êm đêm cuộn cỗi thơ

Minh Thúy Thành nội

Tháng 9/22/2024

TÌNH THU BÊN TIẾNG NHẠC

Thời tiết quay vòng lại
Nàng Thu đẹp của đời
Đã ru hồn nghệ sĩ
Khiến vàng lá phải rơi

Mùa Thu buồn chợt tới !
Tiếng hát ,phin cà phê
Châm chậm rơi men đắng
Nôn nao kỷ ức về

Bán Thu ca lạ thế ?!
Vương vấn cuộc tình sâu
Của một trời mơ mộng
Tìm này mãi khắc sâu

Những bước chân theo dấu
Cuộc tình của lối Thu
Đôi ta cùng ước nguyện
Theo tiếng hát lời ru

Thời gian nào có đủ...
...chiều nhạc Thu nên thơ
Xao xuyến lòng nhung nhớ
Như sương khói mật mờ

songquang

VÀO THU

(Ngũ độ thanh)

Sáng đi◌m sương choàng lạnh lẽo ôi

Nàng thơ gọi c◌m xúc đây r◌i

Êm đ◌m hạ tr◌ng bay nhường c◌nh

Nhẹ nhõm thu vàng th◌i chi◌m ngôi

Dối lá bao chùm rơi dọc bi◌n

Nhìn hoa những đám rụng quanh đ◌i

Thương mùa quy◌n rũ đan lời dệt

Dạo bước an nhàn khẽ móm môi.

Minh Thúy Thành Nội

TIẾNG THỜI GIAN

(Ngũ Độ Thanh)

Gió thổi màu thu ngập giữa đường
Mây hồng khép lại dần mùa sang
Nhìn gương lặng lẽ đã khô héo
Điểm bóng trâm ngâm đã lụi tàn
Hạ ghé hoa bưng soi phôi rã
Đông vờ tuyết phôi dỗi rồi tan
Vòng xoay chuyển tiếp nào đâu lạ
Bụi vẩy sủu rơi những lá vàng

Minh Thúy Thành Nội

TẾT TRUNG THU RƯỚC ĐÈN ĐI CHƠI

TRANG THƠ CAO MỸ NHÂN:

THU ĐÊM 11 tháng 9. CAO MỸ NHÂN

Đêm thu r□i, trắng sương bu□n bã l□m

Rớt trên cây, từng cánh lá mong manh

Những giọt thu ướt át áo em xanh

Anh giở bộ vờ không hề ngó thấy

*

Đêm cũng xanh như áo em mặc đây

Phải trăng thu hay rừng biếc mùa hoang

Phải sương thu hay một chút mơ màng

Em cứ tưởng người ta cùng luyến tiếc

Ô, đúng rồi lá đang rơi từng chiếc

Rớt dịu dàng trăng đêm nỡi đam mê

Rớt muộn màng em đón bước anh về

Nhưng chắc hẹn đợi mai kia thu vẫn

Hỡi tình ơi, cứ lênh đênh, lăng đăng

Hết thu này, thu khác, vãn băng quơ

Hết thu này, thu khác, vãn trông chờ

Thôi khép lại ngàn năm sau hạnh ngộ ...

CAO MỸ NHÂN

**

MỘT BÀI THƠ. – CAO MỸ NHÂN

Một bài thơ, phải thế nào

Gói tròn thương nhớ vào hào khí xưa

Giờ thì ngày nằng, đêm mưa

Non sông gió gọi hồn chưa nhập thồn

*

Tôi ngời ôm cò phù vân

Đầy lòng khốc khoải những vụn điệu xa

Một bài thơ cò chúng ta

Đã bay trên nà sơn hà lưu vong

*

Xuân ơi, buồn thật mênh mông

Chết chiu từng ò pháo hòng hôm nay

Tặng người tốt cò ngày mai

Trở vò xây dựng tương lai huy hoàng

*

Trọn đời hai chữ Việt Nam

Cờ vàng rực rỡ không gian trong lành

Một bài thơ cuối tặng anh

Chuỗi tâm tư sáng long lanh chan hoà...

CAO MỸ NHÂN (HNPD)

9 – 9 – 202

**

MỘT NGÀY THỨ SÁU 13. CAO MỸ NHÂN

*

Ôi, u tôi , đen tôi

Ngày thứ sáu mươi ba

Em không là Eva

Anh không h^o tội l^oi

*

Bu^oi tiệc cu^oi cùng nào

C^oa t^ot c^o chúng ta

Những người vắc thánh giá

Đi vào cõi mênh mông

*

Sao anh ph^o nhận rằng không

Lời phúc âm sai

Nụ hôn c^oa Judas

Muôn năm v^on là ph^on bội

*

Thánh Đường ch^ot người tới hội

Em đứng bơ vơ, chờ đợi

Cuộc tình bu^on th^ong h^oi

Năm sau, mai sau, muôn sau thương đau...

Rancho Palos Verdes 6/13 .

CAO MỸ NHÂN

**

BÓNG THỜI GIAN. CAO MỸ NHÂN

Vừa thòy bóng thời gian đưa ngoài cửa
Tung bụi mù trong khoảnh khắc hoang mê
Đoàn xích thề cùng phi ngang biển lạ
Nhưng ngựa anh vĩnh viễn quên đường về

*

Người yêu hồi tháng năm qua lãng đãng
Con đò tình thà đó trôi lang thang
Sa trường nào xô anh vào dĩ vãng
Đội hồn thơ em xa xót điêu tàn

*

Như điệp khúc tuyệt tình ca bất tận
Rượu hoàng hoa thắm ướt đất trời này
Non sông nào gấm lên câu uất hận
Núi kinh hoàng khấp lụy tựa cơn say

*

Rời tất cả biển tan vào hiu quạnh
Những lời căm hoang phách huyễn hư trào
Bầy ngựa chiến ngựa yên ngoài đất lạnh
Thời gian nằm thẫn thức khóc chiêm bao . . .

Hawthorne 7 – 9 – 2024

CAO MỸ NHÂN

**

HƠI GIÓ THÌ THỀM. CAO MỸ NHÂN

Mỗi ngày anh gọi tên em

Một lần, rồi cũng anh quên nhiều lần

Bởi vì danh tính phù vân

Nghe như hơi gió thì thềm bên tai

*

Thôi thì địa ngục, thiên thai

Kêu tên thay tiếng thề dài, thừa anh

Mỗi ngày tình muộn mong manh

Gió lên, mây nơi cuốn thành biển khơi

*

Tháng ngày cõi thế rong chơi

Có anh, nên đặt với trời dửng dưng

Hẹn chơi với giữa núi rừng

Lòng hoang liêu giữa đón mừng, chia phôi

*

Mỗi ngày anh hỏi chung đôi

Mà sao sương khói đơn côi đi về

Thề thán hay tự vờ vờ

Thiên thai, địa ngục cận kề tình ơi ...

Hawthorne 9 – 9- 2024

CAO MỸ NHÂN

**

NƠI NHỚ THIẾU ANH. CAO MỸ NHÂN

Ba mươi hai năm trước

Em đến Champasak

Ngắm Wat Phou trong vạt

Bầu trời xanh bát ngát

*

Suối Tạc Phan xã Ba Chiềng

Rừng cà pha Paksong, vườn sầu riêng

Một con chim lạ to bè bay lạc

Người ta báo loài chim thiêng

*

Chim đó lượn quanh dòng nước thẳm

Rời tự ngã xuống chân thác phồng

Nếu tiếp tục đi về hướng tây

Sẽ nghe sóng sông Mê Kông cuộn say

*

Từng Nam Lào bé nhỏ

Hoá ra trái đất nơi nào cũng rộng mênh

Như cánh tay Thượng Đế dang ra

Em lọt thõm giữa bao la

*

Ngày sau vñ lại Saigon

Hay ngày mai sang Thái

Nhìn giọt nước mñt rơi hôm xưa đó

Không có anh cho em chờ đợi...

CAO MỸ NHÂN

Bài Viếť Cñạ Văn Thi Sĩ CAO MỸ NHÂN Vñ Nhà Thơ Cung Trñm Tưñng:

TRỜI SÁNG HñN . CAO MỸ NHÂN

Ông và tôi thức trng một đêm khoing cuối tháng 11/1994 , ở phòng khách tư tht vị ch tịch Cộng đng VN ở Tây Bá Linh , khi đó bức tường Ô nhục giữa đông tây Đức vừa được phá sập .

Chúng tôi đi xe lửa xuyên ngang nước Đức , từ Dortmund Germany tới Berlin Germany , thì trời đã qua chiều , gần tối , dù đi từ sớm .

Buổi chiều tối hôm đó , chúng tôi được gặp gỡ đng hương ở " Nhà Việt Nam "

Đó là phái đoàn trung tâm Văn Bút VNHN đi hội Văn Bút Quốc Tế kỳ thứ 61 họp ở Praha Tiệp Khắc 11/1994 , do thi sĩ Viên Linh trng đoàn , cùng các thành viên Văn Bút VNHN , gồm : nhà thơ giáo sư Nguyễn Sỹ T , nhà báo giáo sư Phạm Việt Tuyền , thi sĩ Trung tá Cung Trm Tng , nhà văn Trung tá Trn Ngọc Nhuận , thi sĩ thi u tá Tô Thuỳ Yên (vừa từ VN qua Hoa Kỳ , chưa có th xanh , nên phải hoãn chuyến đi) , và tôi , sau thêm thi sĩ Đ KH , và Nguyễn Minh Nguyệt , bạn của Cao My Nhân , làm thơ .

Sau khi hoàn ttt công tác "đại hội Văn Bút Quốc Tế" , kỳ thứ 61, tại Praha Tiệp Khắc tháng 11 năm 1994, chúng tôi được Cộng đng người Việt tị nạn CS ở Đức (mới thng nh t) mời qua Dortmund và Berlin nói chuyện về Dòng Thơ Trong Tủ .

Thi sĩ Viên Linh đã kịp thời in tặng thi sĩ Cung Trm Tng tập thơ " Lời Vi t Hai Tay " , thơ Cung Trm Tng vi t ở trong tủ , quý vị khác tự mang sách truyện đến đại hội giới thiệu nếu muốn .

Riêng Cao My Nhân tôi, thì mới được Nhà Xu t Bn Sông Thu của Thi Sĩ Thái Tú Hạp, giám đc tu n báo Saigontimes ở Mỹ xu t bn cho tập truyện Chn Bụi Hng đ u tiên trước đó mấy tháng (7/ 1994), nên mang CHN BUI HNG Tập 1 qua Tiệp Khắc và Đức , Pháp giới thiệu luôn.

Do đó , buổi tối sau cùng của chương trình hàn huyên văn thơ , chúng tôi nghỉ lại nhà vị ch tịch Cộng đng VN ở Berlin , đ

sẽ về Dortmund lại , rồi đi Frankfurt ,trở về Hoa Kỳ .

Buổi tối đó , đang là mùa thu Châu Âu , căn phòng rộng đã được xếp lớp cho cả đoàn , cứ mỗi người một nệm " tá túc " qua đêm , chứ tiếc đâu cho cả đoàn vô khách sạn ngồi nghỉ .

Thì thì có ngay , tôi cũng chẳng thiết nghĩ , hơn nữa biết còn cơ hội nào gặp nhau , tôi bèn đi cùng ông , uống nước Trà suýt đêm , để chỉ nghe ông nói , không cần đàm thoại .

Nhà thơ thầy có người chịu nghe lời lời châu ngọc , hàng hàng gấm thêu của mình , thì nhứt định là vừa ý rồi .

Trong cái phòng ngủ đã chỉn , tất cả các tiếng ngáy đã được tắt giọng , lên bồng xuồng trộm , từng đâu ra đấy như một ban nhạc tự nhiên .

Nhà thơ và nhà binh , đàn anh tôi không hề ngáp vặt , rất tỉnh táo , thơ Tàu cả , thơ Tây , từ Lamartine tới Jacques Prevert .

Thi sĩ Trung tá Không Quân một thời với ca khúc lừng danh :

Lên xe , tiễn em đi

Chưa bao giờ buồn thế

Trời mùa đông Paris

Suốt đời làm chia ly ...

(thơ Cung Trầm Tưởng – nhạc Phạm Duy)

Cứ với giọng trộm mà không buồn , thi sĩ Cung Trầm Tưởng sau buổi tối " trộm đêm không ngủ " nói được gần hết ý mình .

Bởi vì có nói như Tô Tồn đi nữa , thì cũng vẫn chưa nói được hết , tôi quan niệm chắc ai trên đời cũng có chút gì không muốn nói ra , nên tôi mỉm cười , chắc là hơi méo mó , tôi nói

với bậc đàn anh tôi rằng :

Anh đúng là một " thi bá " , vì những nhận xét về thơ , thao thức về thơ , vân vân thơ, ít ai kỹ càng và tàm màm như anh .

Thưa anh , có lẽ quý vị làm thơ nên nghĩ có một đạo , là " Đạo Thơ " hay " Tôn Giáo Thơ " .

Tối lượt tôi cũng say mê Thơ , cũng sếp súa ...hùng hân ca tụng Thơ , thì Trời sáng hân ...

Hai chiếc ghế salon chắc cùng nóng lên tới 100 độ , vì có hai. " Thi Bá " và tôi đều không rời khỏi chiếc ghế đêm .

Mặt trời đã lên tới khung kính cửa sổ phòng khách đại sảnh (trên lầu) tư thất vị chủ tịch Cộng đồng VN ở Berlin . " Cung thì bá " không hề mệt mỏi , chắc tôi học hác lắm , vì chăm chú nghe giáo điệu Thơ của " Đạo Thơ " , nên tôi thất :

Thưa " Thi Bá " , Mặt trời đã lên 2 con sào , vậy chuyện thơ tạm kết thúc ở đây , bây giờ anh dùng Trà hay cafe , để em pha .

" Thi bá " Cung Trầm Tưởng cười xoà : " cô em ơi , cho anh ly cafe đi , ban ngày rồi , cần phải thức , để đi nết đường đời của mình . Vui nhá ..."

Về lại Hoa Kỳ . Tám năm sau tôi mới có dịp lên Twin cities Minnesota để ra mắt 2 tập thơ : " Đưa Người Tình Đi Tu , và Lãng Đãng Vào Thu " .

Mừng nhất là được tái ngộ " Thi Bá " của ...tôi . Năm nay thi sĩ Cung Trầm Tưởng đã chẵn 70 tuổi , mái tóc trắng bạc hoàn toàn . Ông vẫn tinh tắn , vui tươi , ông là một trong những điển hình " nói về thơ chung chung và thơ Cao My Nhân " .

Nhưng trong phạm vi nói chuyện buổi ra mắt sách , nên vị " Thi bá " năm xưa nơi Berlin thức trắng đêm với những truy vấn thuyết thơ , đã tự thu gọn ý tưởng trong 20 phút .

Sự kiện khiến tôi nhớ lại mùa thu ở Đức cùng những lời hoa
gấm mà hiểu rằng : Thời gian không đợi ai , nên thơ cũng
phải ...chạy như ma đuổi , để giữ lại cho mình những ngôn từ
bay bổng , rồi mười , mười lăm năm sau , thơ đắm chìm trong
tức nuối mệnh mong ...

Năm nay " Thi Bá " 84 tuổi rồi (2016) màu tóc lộn với sắc
mây mùa hạ , chưa có không gian nào phiêu bạt thêm một
lần lãng đãng vào thơ nữa ...

Thời gian tại thố của Thi Sĩ Cung Trầm Tửng :

Sinh ngày 28 – 2 – 1932. Miền Bắc VN .

Mất ngày 9 – 10 – 2022 tại Minnesota USA .

CAO MỸ NHÂN

SỨC MẠNH CỦA TÌNH YÊU

Bài Viết Từ Thân Hữu – Báo Trâm: Hành Hương Ngày Lễ Thánh Mẫu (The Marian's Day)

Kính mời quý vị xem và nghiên cứu, cùng phụng hiến giúp

Trân trọng biết ơn

Báo Trâm

Kính thưa quý vị, đầu tháng 8 năm 2024, tôi được đón Hành Hương ngày Lễ Thánh Mẹ (The Marian's Day) được tổ chức ở Đền Thánh Mẹ, Carthage, Missouri.

Tôi được ơn Đức Mẹ nhìn nhận nhiều điều.

Một trong những điều đó, có tính cấp bách đặc biệt. Tôi được Đức Mẹ soi sáng ghi lại từ những lời ban ra bởi Đức Mẹ, để nhìn nhận tất cả những người đàn bà trên quả đất như sau:

Đức Mẹ hỏi tôi có biết Thiên Chúa tạo người nào tuyệt vời nhất trên Thế Gian không

Đương nhiên tôi trả lời là “Đức Mẹ,” là “Nữ Vương Hòa Bình.” Nhưng Đức Mẹ cho biết Mẹ chính là một trong số đó. Đức Chúa tạo ra “Người Mẹ” nói chung.

“Người Mẹ “trên quả đất là những người tuyệt vời nhất.

Chính có Người Mẹ mới hy sinh tất cả vì con mình. Trừ những Nữ Tu, đi theo lời Chúa gọi cách riêng để có thể làm những việc không ai làm hậu phục vụ tha nhân, thì người Mẹ là những người tuyệt vời nhất.

Vì vậy, Đức Mẹ nhìn nhận với ai đang có thai vì bất cứ trường hợp nào, nên giữ cái thai lấy lại.

Đây là lời Đức Mẹ nhìn nhận toàn thể Người Nữ trên Trái Đất này:

Các con của Mẹ, Mẹ biết trong số các con đang mang thai gặp những hoàn cảnh đớn đau, nhục nhã, các con muốn bỏ cái thai trong bụng các con, các con không muốn thấy một chứng tích gây cho con đau khổ. Nhưng Mẹ khuyên các con, hãy giữ lại cho đến ngày sinh nở.

Khi các con sinh con, ngay giây phút các con ôm đứa trẻ trong tay, các con sẽ òa vỡ niềm hạnh phúc vô biên. Các con biết ngay, nhận ra ngay: Đây là viên ngọc quý kết tinh từ máu thịt của các con. Lúc đó các con cảm thấy tất cả nhục nhằn biến mất

của người khác đối với các con không còn ý nghĩa gì nữa. Đứa trẻ trong tay các con chính là tương lai của các con, Từ phút đó, các con sẽ nhận ra ý nghĩa cuộc sống của các con: chính là đứa trẻ ấy, các con sẽ sống vì đứa trẻ trên tay các con, Các con sẽ chịu đói khi con của các con chưa no. Các con sẽ chịu đau khi con của các con gặp nạn và các con sẽ hạnh phúc khi con của các con thành công. các con sẽ sẵn sàng chết để cứu, khi con của các con gặp nguy hiểm.

Đến lúc đó, các con sẽ nhận ra sự kỳ diệu việc các con đã sinh con và hối hận tại sao đã có lúc muốn bỏ cái thai ấy đi.

Phá thai không chỉ là vạ đời của Giáo Lý mà là vạ đời của chính Lương Tâm các con, của chính máu thịt các con, Vì cái thai ấy là Chính Các Con. Nếu các con tìm cách từ bỏ cái thai ấy, tức là các con cắt bỏ một phần thân thể của các con, và rồi các con sẽ luôn cảm thấy trong con người của các con thiếu thốn một thứ gì... và các con sẽ luôn ám ảnh bởi việc làm đó. Các con sẽ rất đau đớn khi nhìn thấy người mẹ nào đó đang ôm con của họ trong lòng. Các con sẽ hối hận vô cùng... tại sao các con đành bỏ con của các con. Tại sao các con đành bỏ một phần thân thể của chính các con, và cuộc sống của các con sẽ không yên cho tới cuối đời.

Các con hãy chờ tới lúc sinh nở... các con sẽ nhận ra, tất cả những gì các con chịu đựng trong thời gian đã qua, chỉ là hư vô. Và, cái thực nhất, cái đáng quý trọng nhất, cái giúp các con quyết sống mạnh mẽ nhất... chính là đứa con trên tay các con. Từ thời khắc đó các con sẽ có nghị lực phi thường để quyết sống.

Lúc đó các con sẽ thấm thía bên tai đứa trẻ bé bỏng: Con của Mẹ, con là hạt ngọc của Mẹ, do máu thịt của Mẹ kết tinh ra, con là tất cả của đời Mẹ, Mẹ sẽ sống vì con, mẹ sẽ hy sinh vì con... con yêu của Mẹ...

Các con sẽ thì thào với đứa trẻ nhicu lời, với niềm vui tràn trề, với hạnh phúc vô biên.

Từ đó con sẽ sống tới cuối đời, có khi vui, có khi buồn, nhưng tình thương con của các con không bao giờ phai nhạt.

Điểm tựa cho các con sống chính là đứa con của các con, như những người Mẹ khác

Từ khi mang thai, tới khi sinh nọ và sau đó nữa, lúc nào đó, nếu các con cần sự giúp đỡ về Tinh Thần, cũng như vật chất, các con hãy mạnh dạn đến các hội do các Tôn Giáo, các hội Thiện Nguyện hay các cơ quan của chính quyền sở tại, sẽ có người tận tình giúp các con.

Những Người Nữ thương yêu của Mẹ, hãy giữ bào thai cho đến khi sinh nọ. Cuộc đời các con sẽ khởi sắc sau khi các con sinh nọ.

Bồ Trâm

SÁNG TÁC Từ Thân Hữu PHONG CHÂU- Nhà Văn Nhật Tân – nhân ngày giỗ 14/9/2024.

**Dịch Giỗ THÁI NỮ LAN Sưu Tạm:
HƠN 100 NĂM SAU VỊN BỒI HỒI**

‘TÔI ĐI HỌC’

HƠN 100 NĂM SAU VĂN BÀI HAI ‘TÔI ĐI HỌC’

(FaceBook Minh Tự)

“Hàng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỷ niệm hoang mang của buổi tựu trường...”.

Tui đọc được bài đó từ nhỏ. Đến khi lớn lên mới biết ông nhà văn đó là ba mình thì vui lắm.

Bà Nguyễn Thị Quýt (con dâu nhà văn Thanh Tịnh)

Đó là đoạn mở đầu bài văn Tôi đi học của nhà văn Thanh Tịnh thường được nhắc đến mỗi khi bắt đầu năm học mới. Nếu tính từ ngày đầu đi học của nhà văn (sinh 1911), “buổi mai hôm nay” đến nay cũng đã hơn 100 năm. Một ngày đầu tháng 9, chúng tôi tìm lại ngôi trường làng 100 năm trước cậu học trò Trăn Thanh Tịnh đã khởi đầu với bài Tôi đi học.

Nhà văn Thanh Tịnh sinh ra ở xóm Gia Lạc thuộc làng Dương Nê, một làng quê ngoại ô phía đông thành Huế. Nhà nghiên cứu Trần Đại Vinh, người làng Dương Nê, cũng là người hiếm hoi biết về thời niên thiếu của nhà văn Thanh Tịnh.

Ông Vinh cho hay ngôi trường Mỹ Lý trong truyện ngắn Tôi đi học là ngôi trường trong trí tưởng tượng bay bổng của nhà văn. Và làng Mỹ Lý mà ông viết trong rất nhiều truyện ngắn in trong tập Quê mẹ (1941) cũng là cái tên làng trong văn chương.

Vậy ngôi trường tiểu học, nơi cậu bé Trăn Thanh Tịnh (lúc nhỏ có tên là Trăn Văn Ninh) bắt đầu đi học là trường nào?

Đó là ngôi trường mà Thanh Tịnh miêu tả rất thực trong bài

thơ Trường học làng tôi mà ông đã làm vào năm 19 tuổ*i*: Trường học làng tôi cạnh đình / Một trường ba lớp v*à* xinh xinh / Trước trường có m*ấy* cây đào lớn / Thường quy*ên* lòng tôi những c*ảm* tình / Trường tôi mặt trước ngó ra sông / Còn mặt đằng sau ngó cánh đ*ường*...

Nhà nghiên cứu Tr*ần* Đại Vinh xác định ngôi trường đó là trường ti*ểu* học c*ủa* làng Dương N*ội* xưa. Thu*ở* đó, người ta l*ấy* khu nhà tăng c*ủa* đình làm trường làng.

Chúng tôi tìm đ*ến* đình Dương N*ội*, ngôi đình đẹp n*ổi* ti*ếng* xứ Hu*ế*, xây dựng từ đời vua Lê Thánh Tông (1471), tọa lạc bên dòng sông Ph*ước* Lợi, đã được công nhận là di tích c*ấp* qu*ốc* gia.

Người làng không còn ai bi*ết* v*ề* ngôi trường này, nhưng nh*ớ* đ*ến* bài Tôi đi học thì ai cũng gật đ*ầu* “có bi*ết*, có bi*ết*”.

Từ lời tự sự c*ủa* Thanh Tịnh trong bài thơ Trường học làng tôi, ráp n*ối* với các tư liệu v*ề* cuộc đời ông, có th*ể* hi*ểu* rằng ông học trường này ba năm đ*ầu* ti*ểu* học, sau đó lên học ti*ếp* Trường ti*ểu* học Đông Ba, r*ồi* học trung học Trường Pellerin cạnh ga Hu*ế*.

Nhà nghiên cứu Tr*ần* Đại Vinh cho bi*ết* ngôi nhà c*ủa* nhà văn Thanh Tịnh xóm Gia Lạc, nằm ngay ch*ỗ* bây giờ đã gi*ữ*i t*ên* đ*ể* xây c*ấu* Chợ Dinh. M*ỗi* bu*ổi* mai, cậu học trò Tr*ần* Thanh Tịnh đi bộ từ đó, theo con đường ven sông Ph*ước* Lợi v*ề* trường làng Dương N*ội*.

Chúng tôi tr*ở* lại và đi trên con đường đó đ*ể* hình dung con đường đi học năm xưa c*ủa* Thanh Tịnh. Con đường mà ông đã vi*ết*: “Bu*ổi* mai hôm *đ*ay, một bu*ổi* mai đ*ầy* sương thu và gió lạnh, mẹ tôi âu y*ếm* n*ắm* tay tôi d*ẫn* đi trên con đường làng dài và hẹp. Con đường này tôi đã quen đi lại l*ắm* l*ần*, nhưng l*ần* này tự nhiên th*ấy* lạ. C*ảnh* vật chung quanh tôi đ*ều* thay đ*ổi* vì chính lòng tôi đang có sự thay đ*ổi* lớn: hôm nay tôi đi học”.

Năm 1946, Thanh Tịnh lúc đó là t*ổng* thư ký Hội Văn hóa cứu

quốc Trung Bộ, ra Bắc dự đại hội thì kháng chiến bùng nổ, ông gia nhập quân đội, rồi làm đơn chọ nhiệm tạp chí Văn Nghệ Quân Đội và sáng một mình đơn khi mất (1988).

Ít ai biết rằng trong ngôi nhà bên bờ sông Hương ở xóm Gia Lạc, ông từng có một gia đình với vợ và hai con. Người con gái tên là Mỹ Lý, cái tên làng trong truyện Tôi đi học của ông. Người con trai tên là Trần Thanh Vệt, vừa mới qua đời năm ngoái ở Huế.

Nhắc đơn bài Tôi đi học, bà Quýt nói ngay: “Bài đó không ai mà không biết. Tui đọc được bài đó từ nhỏ, đơn khi lấy chồng mới biết ông nhà văn đó là ba chúng mình thì vui lắm”.

Đàn con của bà thì đã gặp và sáng với ông nội, nhưng đàn cháu thì sinh ra khi ông cđ đã mất. “Bây giờ con cháu tôi ở Nha Trang, Sài Gòn, cđ nước ngoài.

Đứa mô cũng thuộc bài Tôi đi học và tự hào vđ ông nội, ông cđ lắm”, bà Quýt nói.

Nhà thơ Mai Văn Hoan – nhà giáo dạy văn nđi tiếng ở Huế – cho rằng ngôi trường y dù là trong trí tưởng tượng nhưng Tôi đi học lại giống như một môu hđi ước hơn là truyện ngđn.

Bđi vì nhà văn đã diđn tđ chân thực và chi tiết diđn biđn của cậu bé lớn đđu tiên cđp sách đđn trường.

Đó là cái buđi sáng “đđy sương thu và gió lạnh”.

Đó là con đường thân quen mà “cđnh vật chung quanh đđu thay đđi”.

Kđ cđ chiđc áo “vđi dù đen dài” đang mặc, cái giật mình khi nghe thđy giáo gọi tên, cđm giác lớn đđu rời xa mẹ... đđu được tái hiện cận kề.

“Chđ một là môu hđi ước thôi mà làm rung động trái tim bao thđ hệ độc giđ” – thđy Hoan nói.

Minh Tự

1) Di anh nhà văn Thanh Tịnh

2) Đường Thanh Tịnh Hu. Từ đây đi theo con đường làng Lại
Th sẽ đến xóm Gia Lạc của Thanh Tịnh. (anh Minh Tự)

THƠ TRÊN CÔNG/LÃO MÃ SƠN: Hè Trên Đọt Khách

HÈ TRÊN ĐỌT KHÁCH

Mùa Xuân tàn, tr thành dĩ vãng
Thay th Xuân, thời tiết sang Hè.
Rừng Phong vang vội tiếng nhạc Ve
Cây hoa lá tàn phai s
Ph vng người đi, ngập lá me.
Người lữ khách, nhớ Hè quê Mẹ
Nhớ thu còn cặp sách đến trường.
Mỗi độ Hè là mùa hoa Phượng
Tuổi mười lăm, tình yêu chớm n
Nhặt cánh phượng ướp vào tập v
Làm k vật tặng người yêu tr
Đ nhớ nhau hai tháng ngh Hè.

*

Rời nhà trường, xa cây Phượng đ
Những k niệm thời tuổi học trò
Theo thời gian dĩ vãng vùi chôn
Gái trưởng thành, c bước theo chng

Trai đ̣u quân cḥng giữ non sông
Ṃi độ Hè ṿ trên đ̣t khách
Tôi nghe lòng thương nhớ mênh mông!

Hoa Đô (Lockwood House)
Tṛn Công/ Lão Mã Sơn.

SƯƠNG LAM Sưu Ṭm: CHUYỆN ḄN PHƯƠNG

LỜI NḤN G̣I TỪ MỘT NGƯỜI BẠN

Một tiếng gõ cửa lớn vang lên. Cậu bé ra mở cửa. Một người đàn ông lạ mặt xuất hiện trong một bộ quần áo nhàu nát. Anh ta cười, trên tay mang một chiếc giỏ đầy thức ăn cho ngày lễ tạ ơn.

Cả gia đình rất đ̣i ngạc nhiên. Người đàn ông nói: “Món quà này từ một người biết các bạn đang cần và mong muốn các bạn hiểu rằng các bạn được quan tâm và yêu mến”. Lúc đ̣u ông ḅ không muốn nhận, nhưng người đàn ông nói: “Tôi chỉ là người mang đ̣n hộ”. Và anh ta đặt chiếc giỏ vào tay cậu bé đang đứng gần cửa rồi quay đi.

Vào giây phút đó, cuộc đời của cậu bé đã thay đ̣i vĩnh viễn. Qua hành động đơn giản của lòng tốt đó cậu bé hiểu rằng có nhiều người – kể cả “người không quen biết” – thật sự quan tâm. Cậu cảm thấy biết ơn vô hạn và hứa với lòng mình rằng một ngày nào đó cậu sẽ tặng những người khác bằng cách tương tự. Vào năm 18 tuổi, chàng trai trẻ bắt đ̣u thực hiện lời hứa. Với thu nhập ít ỏi của mình, anh chạy đi mua thức ăn,

rau quế và bánh kẹo, không phải cho bản thân mà cho hai gia đình nghèo mà anh biết họ rất cần. Anh lái xe đi tặng những gì thức ăn trong bộ quần áo cũ như thể anh là người giao hàng. Khi anh đến căn nhà đột nát đầu tiên, anh gặp một người phụ nữ nhìn anh đầy vẻ nghi ngờ. Cô ta có sáu đứa con.

Chàng trai trẻ nói: “Tôi mang hộ những thứ này đến cho bà”. Anh mang ra những gì thức ăn và bánh kẹo. Người phụ nữ sung sướng. Còn lũ trẻ thì reo lên sung sướng. Bà mẹ trẻ ôm lấy chàng trai và hôn anh ta. Cô ta lắp bắp: “Anh đúng là món quà của Thượng đế. Thượng đế đã phái đến!”.

“Không, không-Chàng trai nói-Tôi chỉ là người giao hàng. Đây là món quà từ một người bạn”. Anh chìa cho người phụ nữ một mảnh giấy trên đó viết: “Đây là một lời nhắn gửi từ một người bạn. Bạn và gia đình bạn xứng đáng có nó. Hãy biết rằng bạn được yêu thương. Và một ngày nào đó, nếu bạn có cơ hội, hãy làm điều tương tự đối với những người khác”.

Chàng trai trẻ tiếp tục mang những gì thức ăn cho nhiều người khác. Anh cảm thấy vui sướng và tràn đầy thương yêu. Mỗi lần anh quay ra từ một căn nhà, anh cảm thấy rất xúc động. Khi ngoái đầu nhìn lại, những gương mặt tươi cười của những người anh đã giúp đỡ, anh cảm thấy “Cái ngày khi nào” trong quá khứ đã dẫn dắt anh đến một cuộc sống đầy ý nghĩa.

Chắc các bạn cũng muốn biết chàng trai trẻ trong câu chuyện trên là ai và hiện có đang tiếp tục thực hiện lời hứa của mình hay không. Chàng trai trẻ đó chính là Anthony Robbin, hiện là người sáng lập và chủ tịch của Anthony Robbin Companies, một công ty nổi tiếng trong lĩnh vực tư vấn phát triển tài năng. Robins đã tư vấn về phát triển tài năng cho rất nhiều lãnh đạo cấp cao, cho rất nhiều công ty như IBM, AT&T, American Express, McDonnell-Douglas và US Army cũng như nhiều câu lạc bộ thể thao chuyên nghiệp Los Angeles Kings và nhiều vận động viên đoạt huy chương vàng Olympic.

Với ước nguyện của mình, anh luôn luôn dành nhiều thời gian, công sức và tiền bạc để giúp đỡ rất nhiều người vượt qua khó khăn và sự phân khúc nghiệt. Năm 1991, anh thành lập tổ chức từ thiện Anthony Robbins để giúp những trẻ em khuyết tật, những người vô gia cư, những người già. Cho đến nay, với thu nhập hàng năm lên đến nhiều triệu USD, Anthony Robbins vẫn cùng những người thân trong gia đình và cả một đội ngũ đông đảo những người tình nguyện đi tặng những món quà cho hơn 10.000 gia đình trong 400 cộng đồng khác nhau ở Mỹ và Canada.

Anthony Robbins vẫn được biết đến với cái tên Tony Robbins. Sinh ngày 29 tháng 2 năm 1960 tại bang California của Hoa Kỳ. Ông là một tác giả, doanh nhân, nhà từ thiện và là một trong những nhà huấn luyện và thành công hàng đầu trên thế giới. Là người sáng tạo ra hệ thống phát triển cá nhân chuyên nghiệp và một là mọi thời đại, Robbins đã được Accenture trao giải là “Top 50 Trí Tuệ Kinh doanh Trên Thế Giới”. American Express bình chọn ông là một trong 6 nhà lãnh đạo kinh doanh hàng đầu thế giới và International Chamber of Commerce chọn ông là “Top 10 người xuất sắc nhất thế giới”. Robbins là một trong 6 chuyên gia tư vấn được yêu thích nhất theo khảo sát của American Express (chuyên gia huấn luyện chuyên nghiệp duy nhất).

Cuộc sống là một món quà, và tất cả chúng ta khi có khả năng phải nhớ rằng chúng ta có trách nhiệm cho lại những người khác. Hãy cùng nhau giúp những người kém may mắn hơn có những gì tốt hơn trong cuộc sống.

Đó chính là “Lời nhắn gửi từ một người bạn”.

Trên đây:

Anthony Robbins vẫn được biết đến với cái tên Tony Robbins. Sinh ngày 29 tháng 2 năm 1960 tại bang California của Hoa Kỳ.

#Câu chuyện bên phương